

Хушхабар аз Матто

Пешгуфтор

Ҳисоб мекунамд, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, касби Матто чамъ кардани андоз буд. Азбаски тамоми халқи яҳуд дар он замон тахти мустамликаи румиён буданд, тамоми андоз ба хазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҳамин сабаб андозгирон низ ҳамчун хиёнатчи халқ ҳисоб мешуданд ва халқ нисбати онҳо нафрат дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ даъват мекунад ва ин шогирд шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъҷизаҳо, муборизаҳо, хурсандихо ва саргузаштхоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70-80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Маркӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот кардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Начотдихандаест, ки Худо омаданаширо ба воситаи пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар кардани авлоду аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиханда аст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз кӯдак Шоҳ номида мешавад, ки хатто ситорашиносон аз шарқи дур меоянд, то ба Ӯ сачда кунанд. Лекин шохигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллуқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охири китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масеҳ нақш ёфтаанд, ки диққати хонандаро ба худ ҷалб мекунамд. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар карда то лаҳзаҳои охири ҳаёти Ӯ дар рӯи замин нақл кардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд

Ҷӯро аз марг наҷот дод, чӣ тавр Ҷ ба эълон кардани Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр беморонро шифо меод, чӣ тавр бо чанд нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер кунонд, чӣ тавр дар рӯи об роҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯягии диндорон мубориза мебуд. Суханони пурҳикмату бебақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги ҳосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос нағрифтан, некӣ кардан ва ғайра дар ин Хушхабар мавқеи маҳсури ишғол мекунад, ки дар ҳеч даври замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охири ин китоб нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо ба мақсади Худ мерасад: яъне Вай дар салиб ҷон дода, нархи гуноҳи тамоми бани-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байни мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамон роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охири Хушхабари Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирдонаш мурочиат карда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмин диҳед ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18-20).

Авлоду аҷдодони Исои Масех

1 Аҷдодони Исои Масех, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянд:

^{2-6а} Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ёқуб, писарони Ёқуб Яхудо ва бародаронаш, писарони Яхудо Форасу Зорах (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ӯ Роҳоб

* 1:2-6а Ром – бо забони юнонӣ Арам талаффуз мешавад.

буд), писари Бӯаз Убид (модари ӯ Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

⁶⁶⁻¹¹Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Исроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Уриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо*, писари Осо Еҳӯшофот, писари Еҳӯшофот Еҳӯром, писари Еҳӯром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизқиё, писари Ҳизқиё Менашше, писари Менашше Омӯн**, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еко-неву бародаронаш. Дар ин вақт исроилиён асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

¹²⁻¹⁶Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараш Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абиҳуд, писари Абиҳуд Элёқим, писари Элёқим Озур, писари Озур Содӯк, писари Содӯк Ёкин, писари Ёкин Элиҳуд, писари Элиҳуд Эльзор, писари Эльзор Маттон, писари Маттон Ёқуб ва писари Ёқуб Юсуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо номида шуд.

¹⁷Инак, аз Иброҳим сар қарда то Довуд ҳамагӣ чордах насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани исроилиён чордах насл ва аз замони асирӣ то таваллуди Масеҳ чордах насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масеҳ

¹⁸Таваллуди Исои Масеҳ ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ӯ бо қудрати Рӯҳи Муқаддас қӯдак пайдо шуд. ¹⁹Азбаски Юсуф одами нек буд, нахост, ки Марямро дар пеши мардум

* 1:66-11 *Осо* — бо забони юнонӣ Асаф талаффуз мешавад.

** 1:66-11 *Омӯн* — тарзи дигари талаффузи ин ном Омӯс аст.

ошкор сохта шарманда кунад. Барои ҳамин \bar{u} ниют кард, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. ²⁰ Ҳангоме ки \bar{u} чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба \bar{u} гуфт: «Эй Юсуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин кӯдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. ²¹ \bar{U} Писаре таваллуд хоҳад кард ва ту ба \bar{U} бояд Исо ном гузорӣ, чунки \bar{U} халқи худро аз дасти гуноҳояшон начот хоҳад дод» .

²² Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситаи пайғамбар пешгӯӣ шуда буданд, рӯй дод:

²³ «Духтаре хомиладор мешавад
ва Писаре таваллуд мекунад,
ки ба \bar{U} Имонуил ном медиҳанд»

(Маънои ин ном «Худо бо мо» аст).

²⁴ Вақте Юсуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро иҷро кард, яъне Марямро ба занӣ гирифт. ²⁵ Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Юсуф \bar{U} ро Исо номид.

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

2 Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яҳудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди \bar{U} якчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада, ² пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яҳудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситораи \bar{U} аз тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба \bar{U} сачда кунем».

³ Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суҳанонро шунид, безобита шуд ва баробари \bar{u} тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд. ⁴ Он гоҳ Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонро наздаш хонда, аз

* ^{1:21} Маънои Исо аз забони ибронӣ «Начот» мебошад.

онҳо пурсид: «Таъиншудаи Худо дар кучо бояд таваллуд ёбад?»⁵ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яҳудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

6 „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яҳудия ҳастӣ, ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яҳудия ҳеч камӣ надорӣ, зеро аз байни зодаҳои ту сарваре мебарояд, ки барои халқи Исроили Ман монанди чӯпон мешавад”».

⁷Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситораро фаҳмида гирифт. ⁸Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он кӯдак бодикқат пурсучӯ кунед. Ҳамин ки ӯро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба ӯ сачда кунам».

⁹Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он ҷо ба сафар бароманд. Дар аснои роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, бозистод. ¹⁰Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

¹¹Ситорашиносон ба хона дароманд ва кӯдакро ҳамроҳи модараш Марям дидан замон таъзим намуда, ба кӯдак сачда карданд. Онҳо тӯҳфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯӣ барои дудкарданӣ иборат буданд, аз сандукҳояшон гирифта ба ӯ ҳадя намуданд.

¹²Дар хобашон бошад, Худо огоҳ кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

¹³Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф зоҳир шуда, ба ӯ гуфт: «Эй

Юсуф! Бархезу кӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти куштан кӯдакро кофтуков мекунад».

¹⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, кӯдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. ¹⁵ Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеғ задам». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори кӯдакон

¹⁶ Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ўро фиреб доданд, саҳт хашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро доништа буд.

¹⁷ Ҳамин тавр он чи Ирмиё пайғамбар пешгӯӣ карда буд, ба амал омад:

¹⁸ «Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,
Ки садои гираву фиғон аст.
Роҳел барои фарзандонаш мегирияд
ва тасалли ёфта наметавонад,
азбаски онҳо мурдаанд*».

Бозгашт аз Миср

¹⁹ Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Худованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад ²⁰ ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Исроил баргард, зеро касоне, ки Ўро куштани буданд, мурданд».

* ^{2:18} Роҳел модари халки Исроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ ўро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

²¹ Инак, Юсуф бархеста, кӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Исроил баргашт. ²² Лекин ӯ шунид, ки дар Яҳудия ба ҷои Ҳиродус писараш Аркилоус подшоҳӣ мекунад ва тарсид, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш айён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилояти Чалилро пеш гирифтанд. ²³ Пайғамбарон аллақай дар бораи Масеҳ пешгӯӣ карда гуфта буданд, ки «Ҷоро Носирӣ хоҳанд номид». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

Насихати Яҳёи Таъмиддиханда

3 Вақте расид, ки марде бо номи Яҳёи Таъмиддиханда ба биёбони Яҳудия рафта, мардумро насихат карда мегуфт: ² «Тавба кунед ва аз гуноҳоятон даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст».

³ Яҳё ҳамонест, ки Ишаъё пайғамбар дар борааш гуфта буд:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

Барои Худованд роҳ тайёр кунед!

Онро рост намоед!»

⁴ Яҳё дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди чармӣ дошт, хӯроқаш бошад, малаху асали сахроӣ буд.

⁵ Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яҳудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Урдун ба назди Яҳё меомаданд. ⁶ Онҳо ба гуноҳҳои худ иқрор мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид меод.

⁷ Инчунин бисёр одамони гурӯҳҳои динии фарисӣ-ну саддуқӣён барои таъмид ёфтани назди Яҳё омаданд. Яҳё омадаи истодани онҳоро дида, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дар-пешистодаи Худо гурехта метавонед?» ⁸⁻⁹ Ҳатто фикр накунад, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда

метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медихад, дар амал нишон дихед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. ¹⁰Теша аллакай бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи хуб намеоварад, бурида ба оташ партофта мешавад. ¹¹Ман шуморо бо об таъмид медихам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯхи Муқаддас ва бо оташ таъмид хоҳад дод. \bar{U} аз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. ¹²Дар дасти \bar{U} бел барои бод кардани гандум тайёр аст. \bar{U} хирманашро тоза карда, гандуми худро ба анбор чамъ хоҳад кард, вале кахро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

Таъмид ёфтани Исо

¹³Дар ин вақт Исо аз вилояти Чалил назди дарёи Урдун омад, то ки аз Яҳё таъмид бигирад. ¹⁴Лекин Яҳё \bar{U} ро аз ин қор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» ¹⁵Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин қорро қунем, чунки аз рӯи хости Худо ин қори дуруст аст». Он гоҳ Яҳё розӣ шуд.

¹⁶Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон кушода шуд ва \bar{U} Рӯхи Худоро дид, ки мисли қабӯтар ба поён фаромада дар болои \bar{U} қарор гирифт. ¹⁷Сипас аз осмон нидое омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз \bar{U} хеле хушнудам».

Аз озмоиш гузаштани Исо

4 Баъд аз ин воқеа Рӯхи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис \bar{U} ро биозмояд.

²Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурусна монд. ³Он гоҳ иблиси васвасакор назди \bar{U} омада гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-қу, пас ба ин санғо фармон дех, ки нон шаванд». ⁴Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст,

ки инсон на фақат бо хӯрдани нон зинда аст, балки бо хар сухане, ки Худо мегӯяд».

⁵Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтаи баландтарини Хонаи Худо гузошт ⁶ва ба Ӯ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, худро аз ин чо поён парто. Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки

„Худо ба фариштагони худ дар бораи Ту фармон хоҳад дод
ва онҳо Туро бар болои дастонашон хоҳанд бардошт,
то ки поят ба санге назанад”».

⁷«Не! – ҷавоб дод Исо, – чунки дар навиштаҷот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Худованд Худои худро бисанҷем».

⁸Баъд аз ин иблис Исоро ба болои кӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба Ӯ нишон дода ⁹гуфт: «Агар ба ман сачда карда, маро парастӣш намоӣ, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

¹⁰Исо ба ӯ гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Чунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ӯ хизмат кунем».

¹¹Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат карданд.

Оғоз ёфтани хизмати Исо дар Ҷалил

¹²Дертар Яхёро дастгир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва Ӯ ба шаҳри Носираи вилояти Ҷалил меравад. ¹³Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар назди кӯли Ҷалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолӣ ҷойгир шудааст, меравад. ¹⁴Ҳамин тавр суханони Ишаъё пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

¹⁵«Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии дар сӯи кӯл, дар тарафи дигари дарёи Урдун ҷойгирбуда,

вилояти Чалили ғайрияхудиён хастӣ!
¹⁶ Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ
мекарданд,
равшании дурахшонро диданд
ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марғ
мезистанд,
равшани дурахшид».

¹⁷ Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани чунин пай-
гоми худ оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳхоятон
даст кашед, чунки подшоҳии Худо наздик аст!»

Ба худ шогирд даъват кардани Исо

¹⁸ Ҳангоме ки Исо дар соҳили кӯли Чалил роҳ ме-
рафт, ба кӯл тӯр андохта истодани ду бародар: Шимъ-
ӯн, ки ӯро боз Петрус меномиданд ва бародараш Анд-
риёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁹ Исо ба онҳо
гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ
ҷамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». ²⁰ Дарҳол
онҳо тӯрҳои худро монда, ӯро пайравӣ карданд.

²¹ Исо роҳи худро давом меод, ки ду бародари ди-
гар, Ёқуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Заб-
дой дар қайқ буданд ва тӯрҳои худро таъмир мекар-
данд. Исо онҳоро низ даъват кард ²² ва дарҳол онҳо
қайқ ва падарашонро монда, ӯро пайравӣ карданд.

Халқро таълим додану шифо бахшидани Исо

²³ Исо ба тамоми вилояти Чалил рафта, дар ибодат-
хонаҳо мардумро таълим меод, хабари хушро дар бо-
раи подшоҳии Худо эълон мекард ва ба ҳар дарду бе-
мории одамон шифо мебахшид. ²⁴ Аз ин сабаб овозаи
ӯ дар тамоми сарзамини Сурия низ паҳн мешуд ва
мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна
беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байни онҳо дево-
нагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва

Исо онҳоро шифо бахшид. ²⁵ Бинобар ин мардumi бе-ниҳоят бисёре аз Чалилу Дах Шахр, аз Ерусалиму Яхудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Урдун ома-да, аз паи Исо мерафтанд.

Баракат ёфтани пайравони Исо

5 Исо ин тӯдаи одамонро дида, ба болои теппае ба-ромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шогир-донаш дар гирди Ӯ чамъ омаданд, ² Ӯ ба таълим додан оғоз кард:

³ «Хушбахтанд касоне, ки мӯхтоҷи Худо буданашон-ро медонанд, чунки Худо дар ҳаёташон подшоҳӣ ме-кунад!

⁴ Хушбахтанд касоне, ки ғаму андӯх доранд, зеро Худо онҳоро тасаллӣ медиҳад!

⁵ Хушбахтанд касоне, ки хоксору дастнигари Худо хастанд, зеро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

⁶ Хушбахтанд касоне, ки аз таҳти дил иҷро шудани хости Худоро мехоҳанд, зеро Худо хости онҳоро пур-ра иҷро мекунад!

⁷ Хушбахтанд касоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зеро Худо ба онҳо низ раҳму шафқат хоҳад кард!

⁸ Хушбахтанд касоне, ки дилашон пурра ба Худо до-да шудааст, зеро онҳо дар ҳузури Худо хоҳанд шуд!

⁹ Хушбахтанд касоне, ки одамонро оштӣ мекуно-нанд, зеро Худо онҳоро фарзандони худ хоҳад хонд!

¹⁰ Хушбахтанд касоне, ки ҳангоми иҷро кардани хости Худо азоб дода мешаванд, зеро Худо дар ҳаёта-шон подшоҳӣ мекунад!

¹¹ Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо тӯхмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. ¹² Он гоҳ шоду хуррам бошед, зеро Худо дар осмон бароятон муко-фоти калон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

¹³Шумо ҳамчун намак барои одамони ҷаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фоидае нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

¹⁴Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад. ¹⁵Инчунин ҳеҷ кас чароғро даргиронда, ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба чароғпоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшанӣ диҳад. ¹⁶Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшанӣ диҳад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

¹⁷Фикр накунед, ки Ман барои вайрон кардани шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. ¹⁸Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ханӯз ки заминро осмон ҳаст, то мақсади ин шариат пурра амалӣ нагардад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

¹⁹Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоиши Худоро вайрон кунад ба дигарон низ ҳаминро таълим диҳад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда хоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки ин фармоишро иҷро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд диҳад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда хоҳад шуд. ²⁰Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону фарисиён дида хости Худоро пурратар иҷро накунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимот дар бораи фикрҳои бад

²¹Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамқуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки

одам мекушад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад”.²² Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қахру ғазаб кунад, ба ҷавобгарӣ кашида мешавад ва агар ба бародаре „бефаҳм” гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмак” гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

²³ Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳада оварданӣ мешавед ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд ²⁴ ҳадаатонро дар як тарафи қурбонгоҳ гузошта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ӯ ошӣ шавед. Баъд аз ин омада ҳадаатонро тақдим намоед.

²⁵ Агар касе даъво карда, шуморо ба суд кашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна қор ба судшавӣ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабс шуданатон мумкин. ²⁶ Ба ростӣ мегӯям, то охири тангаи майдатаринро надихед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед.

²⁷ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ҳеҷ кас алоқаи беникоҳ нақун”. ²⁸ Аммо Ман ҳоло мегӯям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар хаёлаш бо ӯ ҳамбистар шудан хоҳад, аллақай дар дили худ чунин гуноҳро мекунад. ²⁹ Пас, агар чашми ростатон шуморо ба гуноҳ қардан водор созад, онро қанда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад. ³⁰ Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ қардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах биафтад.

Таълимот дар бораи талок

³¹ Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш ҷудо мешавад, бояд ба ӯ талокнома навишта диҳад”. ³² Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям,

агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба ғайр аз хиёна-ти вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавхар ба-рояд, ин мард дар алокаи беникоҳи занаш айбдор ме-шавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошуда хонадор мешавад, гуноҳи алокаи беникоҳро мекунад.

Таълимот дар бораи қавлу қасам

³³ Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардурӯғ нахӯранд, аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, иҷро намоянд”. ³⁴ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯ-ред, на бо осмон, чунки тахти Худо дар он ҷост, ³⁵ на бо замин, чунки пойҳои Ӯ дар он ҷо қарор доранд, на бо шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бу-зург аст. ³⁶ Бо сари худ ҳам қасам нахӯред, чунки як тори мӯятонро сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. ³⁷ Бигзор „бале” гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале” бо-шад ва „не” гуфтани шумо „не” бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шаҳси Бад бармеояд.

Таълимот дар бораи қасос

³⁸ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Чашм бар ивази чашм медихеду дандон бар ивази дандон”. ³⁹ Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки ба каси бад муқобилат нақунед. Баръакс, агар касе ба тарафи рос-ти рӯятон занад, тарафи чапи рӯятонро ҳам ба ӯ гар-донед. ⁴⁰ Агар касе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтани бошад, чомаатонро ҳам ба ӯ бидихед. ⁴¹ Агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ӯ роҳ равед. ⁴² Вақте ки касе аз шумо чизе талаб мекунад, онро ба ӯ бидихед ва аз шумо қарз гирифтани шаванд, не нагӯед.

Таълимот дар бораи дӯст доштани душманон

⁴³ Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дӯст бидореду душманатонро

бад бинед”. ⁴⁴Лекин Ман холо ба шумо мегӯям, ки душманонатонро дӯст бидоред, лаънаткунандагони худро баракат дихед, ба касоне, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо хонед, ⁴⁵то нишон дихед, ки фарзандони Падари осмониатон ҳастед. Чунки Ӯ ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон равшани кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон мефиристад. ⁴⁶Пас, агар шумо фақат касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чаро мукофот мегирифтаед? Магар андозгирони беинсоф низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? ⁴⁷Ва агар фақат ба бародарони худ салом дихед, аз дигарон дида чӣ кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. ⁴⁸Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст».

Таълимот дар бораи садақадихӣ

6 Исо суҳанонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худофармударо намоишкорона дар пеши назари халқ накунед. Вагарна аз Падари осмониатон мукофот намегиред. ²Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунед. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ³Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чапатон огоҳ нашавад, ⁴то ки садақаи шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

⁵Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаю чорраҳаҳо истода дуо хонданро дӯст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба

ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ⁶Аммо, хангоме ки шумо дуо мехонед, ба хонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

⁷Дар вақти дуохонӣ низ мисли ғайрияхудиён рафтор накунад. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои беҳуда мегӯянд, чун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад. ⁸Ба монанди онҳо дуо накунад, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст. ⁹Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

¹⁰Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад
ва хости Ту, ки дар осмон иҷро мешавад,
дар замин низ иҷро шавад.

¹¹Ба мо ризку рӯзии имрӯзаамонро дех

¹²ва қорҳои нодурусти моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро мебахшем,
ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд.

¹³Моро ба озмоиш дучор накун,
балки аз дасти Шаҳси Бад халос намо*.

¹⁴Инак, агар шумо одамонро, ки дар ҳаққи шумо рафтори нодуруст мекунанд, бубахшед, Падари осмонiatон ҳам қорҳои нодурусти шуморо хоҳад бахшид.

¹⁵Вале агар шумо дигаронро набахшед, Падари шумо ҳам қорҳои нодурустатонро нахоҳад бахшид.

Таълимот дар бораи рӯзадорӣ

¹⁶Боз вақте ки рӯза мегиред, ба одамони дурӯя монанд шуда, чехраи рӯятонро ғамзада вонамуд накунад, чунки дурӯяҳо намуди зохириашонро безътибор

* ^{6:13}Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст «Зеро подшоҳӣ, қудрат ва шӯҳрат то абад аз они Туст. Омин».

мемонанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. ¹⁷Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯятонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед, ¹⁸то ба ғайр аз Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеч кас рӯза гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Дар осмон чамъ кардани бойигарӣ

¹⁹Дар замин барои худ бойигарӣ чамъ накунед, ки дар ин ҷо куяву занг мезанад ва ғоратгарон зада даромада, онро медузданд. ²⁰Баръакс, мукофоти Худоро ба даст оред, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана чунин бойигариро на куяву занг мезанаду на ғоратгарон зада даромада, медузданд. ²¹Зеро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Чароғи бадан

²²Чашм барои бадан ҳамчун чароғ аст. Пас агар чашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшанӣ пур мекунад, ²³аммо агар чашматон солим набошад, тамоми баданатонро торикӣ пур мекунад. Дар ин сурат, агар равшанӣ дар даруни шумо дар асл торикӣ бошад, эҳ, пас он чӣ хел торикӣ зулмот аст!

Худо ва пул

²⁴Ҳеч кас якбора ба ду хоҷа хизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандаи Худо бошед ҳам бандаи пул.

²⁵Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагитонро кунед, ки чӣ мехӯреду чӣ менӯшед ва на ғами баданро хӯред, ки чӣ мепӯшед. Магар зиндагӣ фақат аз хӯроку бадан аз пӯшок иборат аст? ²⁶Ба паррандаҳо

нигоҳ кунед: онҳо на кишту қор мекунанду на ҳосил чамъ мекунанд ва на ба анборҳо ҳосилро захира мекунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онҳоро меҳӯронанд. Магар шумо аз паррандаҳо арзиши баландтар надоред? ²⁷Кадоме аз шумо бо ғам хӯрдан як лаҳзаи умратонро дарозтар карда метавонед? ²⁸Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯред? Ба нашъунамои савсанҳои сахро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат мекунанду на мересанд, ²⁹лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаи мисли яке аз онҳо либоси зебӯе напӯшидааст. ³⁰Пас, агар Худо алаферо, ки имрӯз дар сахро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, наҳод шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо чанд маротиба зиёдтар напӯшонад?

³¹Барои ҳамин ғам хӯрдану ташвиш кашиданро бас кунед ва нагӯед, ки „Мо чӣ меҳӯрда бошем?“ ё „чӣ менӯшида бошем?“ ё „чӣ мепӯшида бошем?“. ³²Чунки халқҳои дигар аз паи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад, медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёҷ доред. ³³Шумо дар навбати аввал чӯянҳои подшоҳии Худо ва иҷрошавии хости Ҷ бошед ва Ҷ ҳамаи ин чизҳоро низ ба шумо медихад. ³⁴Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои худро доред. Ба ҳар рӯз ташвиши худӣ ҳамон рӯз басанда аст».

Айбдор кардани дигарон

7 Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб накунад, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ²Зеро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб кунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо қадом санги тарозу барқашед, бо ҳамон санг ба шумо барқашада мешавад. ³Чаро шумо ҳасро дар чашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар чашми худатон ҳаст, ҳис намекунад? ⁴Чӣ хел чуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат деҳ ҳасро аз чашмат берун кунам“, ҳол он ки дар чашми худатон чӯб доред? ⁵Эй

дурӯяхо! Аввал чӯбро аз чашми худатон дур кунед, он гоҳ дурустар дида метавонед, ки чӣ хел хасро аз чашми бародаратон бароред.

⁶Чизеро ки муқаддас аст ба сагон надихед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари худро пеши пойҳои хукон напартоед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиҷаи талаб кардан, чустан ва кӯфтан

⁷Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунад, дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода мешавад. ⁸Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекубад, он ба рӯяш кушода мешавад. ⁹Ана, аз байни шумо кадом падар агар писараш нон талаб кунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰Ё агар моҳӣ талаб кунад, ба вай мори захрдор медиҳад? ¹¹Пас, агар шумо бо тамоми дилсиёҳиатон ба фарзандони худ чӣ тавр чизҳои хуб доданро медониста бошед, навод Падари шумо, ки дар осмон аст, ба каси талабкарда чанд маротиба зиёдтар чизҳои хуб надихад?!

¹²Чӣ гуна рафторро аз дигарон нисбати худ дидан хоҳед, ҳамон тавр аввал худи шумо нисбати онҳо рафтор кунед. Зеро мағзи шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

¹³Аз дарвозаи танг гузаред, чунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. ¹⁴Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро меёбанд.

Фарқ кардани пайғамбарони бардурӯғ

¹⁵Аз пайғамбарони бардурӯғ эҳтиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянд,

аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд. ¹⁶Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносед. Охир аз буттаи хор ангур ё анҷир намечинанд-ку. ¹⁷⁻¹⁸Ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, вале дарахти касал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. ¹⁹Ҳамаи дарахтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

²⁰Хуллас, пайғамбарони бардурӯғро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносед.

Киро Исо „намешиносам” мегӯяд

²¹На ҳама касоне, ки Маро доимо Худованди худ меноманд, ба подшоҳии Худо дохил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро иҷро мекунанд. ²²Ҳангоме ки рӯзи ҷавобдихӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегӯянд: „Эй Худованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Худоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту девҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъҷизаҳоро нишон намедодем?” ²³Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегӯям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеҷ гоҳ намешинохтам. Дур шавед аз наздам”.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

²⁴Инак, ҳар касе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки хонаашро дар болои санг сохта буд. ²⁵Баъд борон борида обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид, лекин хона фуру рафт, чунки дар болои санг сохта шуда буд. ²⁶Вале ҳар касе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро иҷро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки хонаашро дар болои хок сохта буд. ²⁷Баъд борон борида обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид ва хона фуру рафта, ба замин яксон шуд».

²⁸ Исо суханони худро ба охир расонда буд, ки тамоми халқ қоил монданд, ²⁹ зеро Ҷ на ба монанди шарикдонон, балки чун шахси боқудрат онхоро таълим меод.

Шифо ёфтани марди махав

8 Вақте ки Исо аз болои теппа поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи Ҷ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди махаве назди Исо омаду ба Ҷ таъзим карда гуфт: «Хоча, агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, мехоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз касалии махав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯхонӣ рафта, худро нишон деҳ. Баъд, чӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

⁵ Сипас Исо ба деҳаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зорию илтиҷо даромада ⁶ гуфт: «Хочаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи чойгаҳ хобидааст. Ҷ дар оташи дард сӯхта истодааст». ⁷ «Ман рафта ӯро сихат мекунам», — гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Хоча! Ман лоиқи он нестам, ки аз остонаи дарам гузаред. Шумо фақат як амр диҳед ва хизматгорам шифо хоҳад ёфт. ⁹ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зеро иттиҳоди худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „биррав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба ғуломам „фалон корро бикун“ гӯям, ӯ албатта он корро иҷро мекунад».

¹⁰ Аз шунидани ин суҳбат Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаи стода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байни исроилиён касеро надидам, ки чунин имони сахт дошта бошад. ¹¹ Ба шумо мегӯям, бисёр касон аз ҳар ғӯшаву канори дунё

омада, дар подшоҳии Худо бо Иброҳиму Исҳоку Ёкуб дар сари як дастархон хоханд нишаст. ¹²Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Худо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд».

¹³Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

¹⁴Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрусро бо таби баланд, рӯи ҷойгаҳ хобида дид. ¹⁵Исо ба дасти вай даст расонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш хеста, бо меҳмондорӣ кардани ӯ машғул шуд.

¹⁶Он бегоҳ одамон бисёр девонагонро назди Исо оварданд ва Исо амр дода, рӯхҳои нопокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо бахшид. ¹⁷Ишаёе пайғамбар пештар гуфта буд: «ӯ ҳамаи касалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суҳанон ҳамаи ин ходисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

¹⁸Боре Исо дар гирдаш чамъ шудани одамони зиёдро дида, ба шогирдонаш гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераванд. ¹⁹Дар ҳамин вақт як шариатдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». ²⁰Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». ²¹Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хочаам! Иҷозат диҳед аввал рафта, мурдаи падарамро ба хок супорам». ²²Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯфон

²³ Он гоҳ шогирдон Исоро пайравӣ карда, якчоя бо Ҷ ба қайқ савор шуданд. ²⁴ Дар қайқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯфони сахте бархост ва аз шиддати мавҷҳо қайқ қариб ғарқ мешуд. ²⁵ Шогирдон омада, Исоро бедор карданд ва гуфтанд: «Хоча! Наҷот деҳ! Ҳалок мешавем!»

²⁶ Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сус-тимонон!» Баъд бархеста шамолу мавҷхоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд. ²⁷ Онҳо бошанд, хайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба Ҷ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду девона

²⁸ Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Ҷадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадхашм буданд, ки касе ҷуръати аз он роҳ гузаштанро надошт. ²⁹ Онҳо Исоро дида дод заданд: «Эй Писари Худо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб диҳӣ?»

³⁰ Дар масофае аз онҳо галаи калони ҳукон мечарид. ³¹ Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи ҳукон бифирист». ³² Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи ҳукон даромаданд. Фавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди сохил ба кӯл партофта, дар об ғарқ шуд.

³³ Ҳукбонон бошанд, аз он ҷо ба деҳа гурехта, ин воқеаро, аз он ҷумла ходисаи бо ду девона рӯй додари ба ҳама нақл карданд. ³⁴ Инак, тамоми аҳли деҳа барои бо Исо вохӯрдан аз деҳа берун омаданд. Вақте Ҷро диданд, зориву тавалло карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

Шифо ёфтани шал

9 Исо ба қайқ савор шуд ва аз кӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки ²чанд нафаре ба наздаш шалеро бо чойгаҳаш бардошта оварданд. Исо то чӣ андоза эътиқод доштани онҳоро дида, ба шал гуфт: «Додар, натарс! Гуноҳхоят бахшида шудаанд».

³Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони кофирона мегӯяд». ⁴Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад чой медиҳед? ⁵Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту бахшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „барҳез ва роҳ гард“? ⁶Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳхоро дорад, — сипас ба шал нигариста гуфт, — Барҳез, чойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

⁷Он мард аз чояш хеста ба хонааш равона шуд. ⁸Мардум аз дидани ин ходиса ба тарсу ваҳм афтада Худоро, ки ба инсон чунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

⁹Вақте ки Исо аз он ҷо ба роҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозчамъкунӣ менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто бархесту аз паси Ҷ равона шуд.

¹⁰Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгирон ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо хамроҳ шуданд. ¹¹Баъзе аз фарисиён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устои шумо бо андозгирону гунаҳкорон аз як дастархон хӯрок мехӯрад?»

¹²Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯхтоҷанд. ¹³Рафта

фаҳмед, ки чунин гуфтаҳои навиштаҷот чӣ маъно до-ранд: „Ман мехоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диҳанд, на қурбониҳо оваранд”. Хуллас, Ман ҳам ба-рои он омадам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкорон-ро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

¹⁴ Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирему шогирдони Шумо не?» ¹⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Ал-батта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. ¹⁶ Охир ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, чунки ямоқ дарида, ҷои он боз ҳам аёнтар мешавад. ¹⁷ Инчунин шароби навтайёршударо ба машки чармини кӯҳна намерезанд, чунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк медараду шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани духтару шифо ёфтани зан

¹⁸ Ҳанӯз Исо суҳанонашро давом медод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба Ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак духтарам мурд, аммо агар биёеду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». ¹⁹ Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

²⁰⁻²¹ Як зане, ки дувоздаҳ сол боз касалии хунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо меёбад. Бо ҳамин ният ӯ аз қафо ба Исои роҳ рафтаистода наздик шуду ба дома-ни ҷомааш даст расонд. ²² Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дида, гуфт: «Эй зан, натарс! Туро имонат шифо дод». Худи ҳамон замон зан шифо ёфт.

²³ Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнаво-зони барои азо омада ва мардumi гирёнро дида, ²⁴ гуфт: «Ҳамаатон аз ин чо равед! Духтар намурдааст, фақат хобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масхара карданд. ²⁵ Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки духтарак он чо буд, даромада, дасти ўро гирифт ва духтарак бархест. ²⁶ Ин хабар дар тамоми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁷ Исо он чойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунболи Ў равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

²⁸ Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, хоча!» – ҷавоб доданд онҳо.

²⁹ Он гоҳ Исо ба чашмонашон даст расонда гуфт: «Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад», ³⁰ ва чашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба касе чизе нагӯянд. ³¹ Онҳо аз он чо баромада рафтанду, баръакс, дар тамоми он сарзамин дар бораи Ў овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

³² Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд кас ба пеши Исо мардеро оварданд, ки аз сабаби дев доштаниш, гунг буд. ³³ Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори хайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз чунин ходисаро дар Исроил надида будем!»

³⁴ Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати худи сардори девҳо берун мекунад*.

* ^{9:34} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 34 дохил нашудааст.

Ба мардум раҳм кардани Исо

³⁵Исо бошад, ба хамаи шаҳру дехот рафта, дар ибодатхонаҳо халқро таълим меод, хабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ҳар дарду касалии одамонро шифо мебахшид. ³⁶Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, чунки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷӯпон, сарсонун саргардон ва ночору нотавон буданд. ³⁷Пас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, вале коргарон намерасанд. ³⁸Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фириштад».

Дувоздаҳ вакили Исо

10 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯхҳои нопокро берун кунанд ва ҳар дарду касалии одамонро шифо диҳанд. ²Ана номҳои он дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъун (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъун Андриёс, баъд бародарон Ёқуб ва Юханно, ки писарони Забдой буданд, ³Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз ҷамъ мекард), Ёқуби писари Ҳалфӣ ва Таддо, ⁴Шимъӯни Ватандӯст ва Яхуди Искарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифаи дувоздаҳ вакил

⁵Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба иҷро намудани он фиристод. Ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди халқҳои ғайрияхудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надаред, ⁶балки назди халқи Исроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта ⁷эълон кунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. ⁸Беморонро шифо диҳед, мурдагонро зинда кунед, махавҳоро пок созед ва девҳоро берун кунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул кунед. ⁹Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангаҳои

тиллоу нукра ва на тангаҳои мисин гиред, ¹⁰на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойафзол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

¹¹Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишлоқ мебароед, одами шоистаро суроғ кунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтани он дар хонаи ӯ бимонед. ¹²Баробари ба он хона даромадан салом диҳед. ¹³Агар он хонадон шуморо нағз қабул кунад, барояшон баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракатон ба худатон баргардад. ¹⁴Вале агар ҳеч кас шуморо қабул накунад ё ба суҳанонатон гӯш надихад, он хонадон ё шаҳро тарк карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ чангу хокашро аз поятон бифашонед. ¹⁵Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони бадқирдори Садӯм ва Амӯро аз холи он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешистода

¹⁶Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байни гургҳо мефиристам. Мисли мор хушёр мисли кабӯтар беэиён бошад. ¹⁷Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгир карда, назди шӯрои калонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинқорӣ мекунанд. ¹⁸Ба хоҳири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳокимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва ғайрияхудиён дар бораи Ман шаҳодат диҳед. ¹⁹Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олий мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё чӣ тавр бояд суҳан ронед, чунки дар он вақт суҳаноне, ки бояд гӯед, ба дилатон андохта мешаванд. ²⁰Он гоҳ на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониатон ба воситаи шумо суҳан меронад.

²¹Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. ²²Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то

ба охир расидани азобу укубатҳо ба Ман вафодор монед, начот хоҳед ёфт. ²³Вакте ки шуморо азоб додани шуда дар як шахр дунболагирӣ кунанд, ба шахри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ханӯз шумо ба ҳамаи шахрҳои Исроил нарафта Фарзанди Инсон меояд.

²⁴Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматгор аз хоҷааш. ²⁵Барои шогирд басанда аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматгор кофист, ки монанди хоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Бал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

²⁶Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зеро ҳеҷ чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеҷ чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ²⁷Он чи Ман ба шумо махфӣ мегӯям, кушоду равшан гӯед ва он чи дар пичиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. ²⁸Аз одамон натарсед, ки онҳо ҳисро мекушанду ҷонро кушта наметавонанд. Балки аз шахсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҳисро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

²⁹Арзиши ду гунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он хабардор набошад. ³⁰Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. ³¹Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

³²Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. ³³Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

³⁴Фикр накунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадам. ³⁵Ман омадам, ки

писарро ба падар, духтарро ба модар, келинро ба хушдоманаш зид гузорам. ³⁶Худи аъзои хонадони одам душманони ӯ хоҳанд буд.

³⁷Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё духтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁸Касе ки Маро пайравӣ кардани шуда бо худ салиби азобу маргашро нагирад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁹Касе ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳаҳад, онро аз даст медиҳад, вале касе ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

⁴⁰Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. ⁴¹Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронро хоҳад гирифт. Касе ки одами накӯкорро ба хотири накӯкор буданаш қабул мекунад, мукофоти накӯкоронро хоҳад гирифт. ⁴²Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, бе мукофот нахоҳад монд».

Омадани шогирдони Яҳё

11 Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он ҷо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

²Вақте ки Яҳёи Таъмиддиханда дар ҳабсхона менишаст, хабари қорнамоии Исои Масеҳ ба гӯшаш расид. Он гоҳ ӯ чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. ³Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯӣ карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

⁴Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё нақл бикунед. ⁵Яъне бигӯед, ки чашмони кӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, махавҳо пок мешаванду қарҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. ⁶Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

⁷Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханаширо оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани камише, ки аз вазидани бод мечунбад? ⁸Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошукӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошукӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. ⁹Хуллас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидаед. ¹⁰Яҳё ҳамон як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамавро мефиристам,

то ба омаданат роҳ тайёр кунад”.

¹¹Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиханда касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст. ¹²Аз рӯзе, ки Яҳё ба эълон кардани пайғоми худ шурӯъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯроварӣ азоб кашид ва одамони боқудрат онро зӯран ба даст овардани ҳастанд. ¹³Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шарияти Мӯсо то замони Яҳё пешгӯиҳо омадаанд; ¹⁴агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан хоҳед, Яҳё ҳамон Илос пайғамбар аст, ки омаданаширо пешгӯӣ карда буданд. ¹⁵Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

¹⁶Хӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар қӯча бозӣ мекунанду

як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон карнай навохтем, аммо шумо ракс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристед”. ¹⁸ Инак, Яҳё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ӯ дев дорад. ¹⁹ Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам мехӯрад ва ҳам менӯшад, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, чӯраи андозгирони беинсофу рафики одамони радди маърака!” Лекин ҳақ будани ҳикмати Худо аз натиҷаҳои маълум мегардад».

Шаҳрҳои имон наоварда

²⁰ Аҳолии шаҳрҳои, ки дар он Исо мӯъҷизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳҳои худ даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: ²¹ «Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳрҳои худобехабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида мӯйканон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳои худ даст кашиданд. ²² Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳолии шаҳрҳои Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд! ²³ Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунад, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. Зеро, агар он мӯъҷизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додаам, дар шаҳри Садум рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. ²⁴ Лекин ҳаминро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳолии шаҳрҳои Садум аз ҳоли шумо сабуктар хоҳад буд!»

Ваъдаи оромӣ

²⁵ Сипас Исо гуфт: «Шукри Туро мекунам, эй Падар — Худованди заминро осмон, ки он чи аз одамони маълумотнокӯ хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони

оддӣ ошкор намудай. ²⁶Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

²⁷Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба ғайр аз Падар дигар ҳеч кас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеч кас нағз намешиносад, ғайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интиҳоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир кунад.

²⁸Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёед ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. ²⁹Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу хоксор ҳастам, он гоҳ чони шумо оромӣ меёбад. ³⁰Зеро тахти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медихам, сабук аст».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

12 Даре нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирдонаш гурусна монда, хӯшаҳои гандумро меканданду донаҳояшро мехӯрданд. ²Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони Шумо қореро қарда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат қардани он раво нест». ³Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шох Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ қор қарда буд? ⁴Ҷ ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада нони ба Худо тақдимшударо гирифтӣ хӯрд. Хол он ки аз рӯи шарият ӯ ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ на доштанд, чунки фақат ба рӯҳониён хӯрдани он нон мумкин буд. ⁵Ё навод дар шарияти Мӯсо нахонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Хонаи Худо иҷро қардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, вале айбдор ҳисоб намешаванд? ⁶Аммо ҳаминро дониста бошед, ки чизи бузургтар аз Хонаи Худо дар ин ҷост. ⁷Дар навиштаҷот Худо гуфтааст:

„Ман мехоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон ди- ханд, на қурбониҳо оваранд”. Агар шумо маънои ин гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамони беайбро айбдор на- мекардед. ⁸Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи исти- роҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

⁹Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. ¹⁰Дар байни одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дас- таш хушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки мехостанд ба сари Исо айб монанд, аз Исо пурсиданд: «Оё аз рӯи шариат дар рӯзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

¹¹Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шу- мо як гӯсфанде дореду он ҳам бошад дар рӯзи истиро- хат ба ҷох меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷох кашида нагиред? ¹²Қадри инсон бошад аз гӯсфанд ҷӣ қадар баландтар аст. Пас, дар рӯзи истироҳат неки кардан равоаст». ¹³Баъд ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараш сиппа-сихат шуд. ¹⁴Фари- сиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшаи куштани Исоро кашиданд.

Хизматгори интиҳобшудаи Худо

¹⁵Исо аз нақшаи фарисиён огоҳ шуда, аз он маҳал- ла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва Ӯ хамаи беморонро шифо дода, ¹⁶ба онҳо фармон дод, ки дар бораи Ӯ овоза паҳн накунанд. ¹⁷Инро Исо барои ба амал омадани суханони Худо кард, ки ба во- ситаи Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

¹⁸«Ана он хизматгорам, ки Ман интиҳоб кардам.

Ӯ роҳати ҷонам аст ва Ман Ӯро азиз медонам.

Ман Рӯхамро бар Ӯ мефиристам

ва Ӯ ба хамаи халқҳо адолатамро эълон

мекунад.

¹⁹ Ү бо ҳеч кас муноқиша намекунад ё доду вой намебардорад,
ё ҳеч кас дар кӯчаҳо бо овози баланд сухан гуфтани Үро намешунавад.

²⁰ Ү касеро, ки мисли қамиши хамшуда аст, намешиканаду касеро, ки мисли пилтаи нимсӯхтаи чароғ аст, хомӯш намекунад,
то даме ки пойдор намудани адолат ба Ү муяссар мегардад.

²¹ Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин умеди начотро дар Ү мебинанд».

Исо ва Баал-Забул*

²² Сипас ба назди Исо марди девонаеро оварданд, ки аз сабаби дев доштаниш кӯр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва ӯ ҳам гап зада ва ҳам дида метавонистагӣ шуд. ²³ Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба хайрат афтода мегуфтанд: «Шояд Ү ҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?» ²⁴ Лекин фарисиён инро шунида чунин мегуфтанд: «Ү бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девхоро берун мекунад».

²⁵ Исо, ки аз фикрҳои фарисиён бохабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда чанг мекунад, ба зудӣ бархам мехӯрад ва ҳар шаҳр ё хонаводае, ки дар дохили худ аз ҳам чудо шуда чанг мекунад, вайрон хоҳад шуд. ²⁶ Инак, агар шайтон худашро берун кунад, магар ин нишонаи он нест, ки ӯ дар дохили худ ба ду қисм чудо шудааст. Пас, наҳод ҳукмронии ӯ давом меёфта бошад? ²⁷ Аз гуфти шумо Ман девхоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам, пас пайравони худатон-чӣ? Онҳо бо кадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо исбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунед.

* ^{12:21} *Баал-Забул* – ниг. 10:25.

²⁸ Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Худо девхоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаёти шумо омадааст. ²⁹ Инчунин ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пойи шахси пурзӯрро набандад. Ана баъд хонаашро ғорат карда метавонад.

³⁰ Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедихад, дар асл онҳоро пароканда мекунад. ³¹ Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофиронаи инсон барояш бахшида мешавад, вале касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофиронае мегӯяд, Худо ҳаргиз намебахшад. ³² Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегӯяд, бахшида мешавад, вале касе ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухане мегӯяд, Худо ӯро дар ду дунё намебахшад.

Дарахт ва меваи он

³³ Худатон мулоҳиза кунед, дарахти солим меваи нағз медиҳад, дарахти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дарахт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴ Эй морзодагони маккор! Чӣ хел шумо суханони неқ гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабререз шуда аз забонатон берун мебарояд. ³⁵ Шахси неқ аз хазинаи неқаш чизҳои неқ ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

³⁶ Ҳаминро доништа бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳақе, ки гуфтаед, ҷавоб хоҳед дод. ³⁷ Чунки аз рӯи суханони худатон шумо ё беайб ва ё айбдор ҳисоб мешавед».

Талаб кардани нишона

³⁸ Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, мехостем, ки ягон нишонае ба мо

дихед». ³⁹Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Худо бевафо! Шумо нишона талаб мекунед?! Бароятон ҳеҷ нишонае ғайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. ⁴⁰Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наханг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери хоки замин мегузаронад.

⁴¹Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве бархеста, насли шуморо айбдор мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданд аз гуноҳояшон даст кашиданд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Юнус дар ин ҷост! ⁴²Дар рӯзи ҷазо маликаи сарзамини Сабо бархеста насли шуморо айбдор мекунад, зеро ӯ аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шох Сулаймон омада буд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро намеёбад. ⁴⁴Нихоят худ ба худ мегӯяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам”, – ва баргашта мебинад, ки ин хона ҳолӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ⁴⁵Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз худаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалааш бадтар хоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй хоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶Исо ханӯз ба мардум сухан гуфтанро давом меод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, хоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷Касе аз байни халқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва

бародаронатон дар берун истодаанд ва мехоханд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

⁴⁸ Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹ Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ⁵⁰ Зеро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Масал дар бораи деҳқон

13 Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт. ² Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд чамъ омаданд, ки Ӯ халқро дар соҳил монда, ҳудаш ба қайқе савор шуд. ³ Исо ба онҳо бисёр чизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як деҳқон барои кишт кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоху камхок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин онҳо зуд месабзанд. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решаи мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷ Миқдори дигараш ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашада майсаи навсабзидаро пахш мекунанд. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медеҳанд».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл кардани масалҳо

¹⁰ Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро

додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. ¹²Чунки ҳар кӣ чизе дорад, ба ӯ боз ва аз ҳад зиёд до-да мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ӯ кашида гирифта мешавад. ¹³Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дида метавонанд намебинанд, шунида метавонанд, вале на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵Ишаъё пайғамбар пешгӯӣ карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам,
намефаҳманд;
ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд,
чунки ин одамон кундфаҳм шудаанд,
гӯшхояшон мадори шунидан надоранд
ва чашмонашонро онҳо пӯшидаанд.
Агар ин тавр намекарданд, чашмонашон дида,
гӯшхояшон шунида
ва ақлашон дарк карда метавонист.
Он гоҳ онҳо сӯи Ман – Худо рӯй меоварданд,
то ки Ман онҳоро шифо диҳам”.

Ин пешгӯӣ ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалӣ мегардад.

¹⁶Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки чашмонатон дида ва гӯшхоятон шунида метавонанд. ¹⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва нақӯкорон дар орзуи дидан ва шунидани он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шуниданд.

Маънидод кардани масал дар бораи деҳқон

¹⁸Хуб, маънои масалро дар бораи деҳқон гӯш кунед. ¹⁹Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро дар бораи подшоҳии Худо мешунаванду онро намефаҳманд. Шаҳси Бад омада каломи ба дили онҳо кошташударо кашида мегирад. ²⁰Ба замини санглох афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду дарҳол бо хушҳолӣ онро қабул мекунанд. ²¹Вале азбаски реша надоранд,

муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душворӣ ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиханд. ²² Ба замини хорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойигарӣ каломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеҷ ҳосиле намеорад. ²³ Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самара медиханд».

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴ Ӯ боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад. ²⁵ Лекин, вақте ки ҳама хоб мераванд, душман меояду дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶ Сипас, баробари сабзидаву сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷ Хизматгори назди соҳиби киштзор омада мегӯянд: „Ҳоҷа, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ ²⁸ Ӯ ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгори боз ме-пурсанд: „Меҳроҳед, ки мо рафта онҳоро канда партоем?“ ²⁹ „Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро кандани шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам канда напартоед. ³⁰ Бигзор, то вақти ҳосилгундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро канда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд”».

Масалҳо дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

³¹ Исо ба онҳо боз масали дигарро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин:

шахсе донаи хардалро гирифта, дар замини худ мекорад. ³²Ин дона аз хамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз хамаи гиёҳҳо калонтар шуда, ба дарахт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шохаҳои он лона месозанд».

³³Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Худоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме хамиртуруш мегираду бо як тағора орд омехта, хамир мекунад ва баъд тамоми хамир мерасад».

³⁴Исо хамаи ин чизхоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт.

³⁵Пайғамбаре чунин гуфта буд:

«Ман ба онҳо бо масалҳо сухан меронам;
Ман ба онҳо чизҳои аз аввали офариниш
пинҳонбударо нақл мекунам».

Барои амалӣ гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маънидод кардани масал дар бораи алафи бегона

³⁶Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогиридонаш ба наздаш омада хоҳиш карданд, ки ӯ масали дар бораи алафи бегона нақлкардашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; ³⁸киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз онҳо подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз онҳо Шахси Бад ҳастанд; ³⁹ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилгундорӣ охирамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳои онҳо. ⁴⁰Чи тавре ки алафи бегонаро чамъ карда, дар оташ месӯзонанд, айнан ҳамин тавр дар охирамон рӯй медеҳад. ⁴¹Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки хамаи бадкорон ва хамаи васвасакоронро аз дохили подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта

⁴² ба оташи сӯзон партоянд. Дар он чо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд.

⁴³ Аммо накӯкорон дар подшоҳии Падарашон мисли офтоб медурахшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

⁴⁴ Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганчинаи касе пинҳонкардаро меёбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ӯ рафта тамоми дорояшро мефурушад ҳамон саҳроро мехарад.

⁴⁵ Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳои зебо мекобаду мекобад ⁴⁶ ва хангоме ки марвориди ачаб зеборо меёбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурухта, онро мехарад.

⁴⁷ Ана масали дигар, ки бо он подшоҳии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд моҳигир тӯрҳои худро ба кӯл мепартоянд ба тӯрашон ҳар гуна моҳиҳо меафтанд. ⁴⁸ Вақте ки тӯрҳо пур аз моҳӣ мешаванд, моҳигирон онҳоро ба соҳил мекашанду нишаста моҳиҳоро ба нағзу бад чудо мекунанд; нағзашро ба сабадҳо меандозанду бадашро мепартоянд.

⁴⁹ Дар охирзамон низ ҳамин тавр рӯй медихад: фариштаҳо баромада, одамони бадкирдорро аз байни накӯкорон чудо мекунанд. ⁵⁰ Сонӣ одамони бадкирдорро ба оташи сӯзон мепартоянд, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд».

Чизҳои нав ва кӯҳна

⁵¹ Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтахоҷамро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — ҷавоб доданд онҳо.

⁵² Ӯ давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшоҳии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳибӣ хона аст, ки аз анбори худ чизҳои нав ва кӯҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рӯй гардондани хамдиёронаш

⁵³ Исо нақл кардани масалҳоро тамом карду аз он чо баромада ⁵⁴ ба диёраш баргашт. \bar{U} дар ибодатхонаи он чо таълим медоду онҳое, ки таълимоташро мешунданд, ангушти хайрат газида ба якдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯъчизакории \bar{U} аз кучо бошад-а? ⁵⁵ Магар \bar{U} ҳамон Исои Писари дуредгар нест, ки модараш Марям ва бародаронаш Ёқубу Юсуфу Шимъуну Яхудо хастанд? ⁵⁶ Магар хамаи хоҳаронаш дар шаҳри мо зиндагӣ намекунанд? Пас, аз кучо \bar{U} ин ҳикмату ин қудратро дорад?» ⁵⁷ Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

\bar{U} бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни хонадони худ қадр надорад, вале дар хама чои дигар ўро бо эҳтиром қабул мекунанд». ⁵⁸ Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, \bar{U} дар он чо кам мӯъчиза кард.

Марги Яҳёи Таъмиддиҳанда

14 Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гӯши Хиродус, ки ҳокими вилояти Чалил буд, рафта расид. ² Хиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, ки аз нав зинда шудааст, ба-рои хамин ҳам \bar{U} чунин қудрати мӯъчизакорӣ дорад.

³⁻⁴ Пеш аз марги Яҳёи Таъмиддиҳанда Хиродус Хиродия, зани бародараш Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштаю баргашта Яҳё ба \bar{u} мегуфт: «Аз рӯи шариа-ти мо ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Хиродус фармон дод, ки Яҳёро дастгир кунанду дасту пояшро баста, ба ҳабс андо-занд. ⁵ Хиродус мехост Яҳёро ба қатл расонад, аммо аз халқ метарсид, зеро халқ Яҳёро пайғамбар меҳисобид.

⁶ Бо вучуди ин, боре дар чашнгирии рӯзи таваллуди Хиродус духтари Хиродия дар пеши меҳмонон рақсу

бозӣ карда, Хиродусро чунон мафтун кард, ки ⁷ӯ касам ёд карда ба духтар ваъда дод: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» ⁸Духтар аз рӯи маслиҳати модараш гуфт: «Бароям сари Яҳёи Таъмиддихандаро дар рӯи табаке оварда диҳед».

⁹Ҳоким ғамгин гашт, вале ба хотири ваъдаи дар пеши меҳмонон додааш, фармон дод, ки гуфти духтарро иҷро кунанд. ¹⁰Чаллоди фиристодааш рафта, дар хабсхона сари Яҳёро аз танаш чудо кард ¹¹ва дар рӯи табаке ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба дасти модараш супорид. ¹²Баъд аз ин шогирдони Яҳё омада, часади ӯро бурда гӯрониданд ва ходисаи рӯйдодаро рафта ба Исо нақл карданд.

**Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда
аз панҷ ҳазор кас**

¹³Ин ходисаро шунида, Исо ба қайқ савор шуду худаш танҳо ба ҷои хилвате рафт. Мардум аз ин огоҳ шуданду аз шаҳрҳои худ баромада пиёда аз паи ӯ рафтанд. ¹⁴Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

¹⁵Рӯз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як ҷои беодам аст, рӯз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон хӯрокворӣ харанд?» ¹⁶«Ба ҳеч ҷо рафтанишон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо хӯрок диҳед!» ¹⁷Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем». ¹⁸«Онҳоро ба Ман оварда диҳед», — гуфт Исо.

¹⁹ӯ ба мардум гуфт, ки рӯи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва онҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диҳанд. ²⁰Ҳама то сер шудан хӯрданду шогирдон боз дувоздаҳ сабади пур аз наппораҳо чамъ карданд.

²¹ Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рӯи об роҳ рафтани Исо

²² Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қайқ савор шаванду пешопеши Ӯ ба дигар тарафи кӯл раҳсипор шаванд, то худааш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб додани назди онҳо биравад. ²³ Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳои дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишастии офтоб ҳам Ӯ яккаву танҳо дар он ҷо буд. ²⁴ Қайқ бошад, аз сохил хеле дур рафта буд ва аз сабаби боди сахте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои кӯл қайқро алвонҷ медоданд.

²⁵ Ҳанӯз чашми рӯз накафида, Исо рӯ-рӯи об қадамзانون ба тарафи шогирдонаш равона шуд. ²⁶ Шогирдон Исои дар рӯи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гӯён аз тарсу ваҳм дод заданд. ²⁷ Аммо Ӯ зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

²⁸ Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Хоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рӯ-рӯи об назди Ту биёям». ²⁹ «Биё», — амр дод Ӯ. Инак, Петрус аз қайқ баромада дар рӯи об қадамзانون ба Исо наздик мешуд. ³⁰ Сахт вазидани шамолро дида тарсид ва қариб ғарқ шуда буд ки, фарёд зад: «Хоча, маро начот деҳ!» ³¹ Исо зуд дасташро дароз карда, Петрусро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа кардӣ?»

³² Бо ин суҳанон онҳо ба қайқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. ³³ Он гоҳ онҳое, ки дар қайқ нишаста буданд, ба Исо сачда карда хитоб намуданд, ки Ӯ дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Чинесор

³⁴ Онҳо аз кӯл гузашта, ба сарзамини Чинесор омада расиданд. ³⁵ Мардуми он ҷо Исоро шинохтанд ва ба

гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки беморонро назди Ҷ гирифта биёранд. ³⁶Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

Таълимоти ачдодон

15 Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатдонон омада пурсиданд: ²«Чаро шогирдони Шумо урфу одатҳои ачдодони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

³Ҷ ҷавоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? ⁴Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед” ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модараш сухани қабех гӯяд, ҷазояш марг аст”. ⁵Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе ёрӣ расонда тавонад, вале ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, ⁶он гоҳ хочат нест, ки ба падараш изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоя кардани урфу одатҳои худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед. ⁷Эй одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вақте ки оиди шумо пешгӯӣ карда гуфта буд:

⁸„Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,

вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

⁹Онҳо Маро бефоида парастид мекунанд, чунки қонуну қоидаҳои инсониро «қонуни Худо» гуфта таълим медиҳанд!»».

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

¹⁰Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Ҳамин чизро бидонед, ки ¹¹он чи аз даҳони одам ба

дарунаш мебарояд, ӯро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ӯро ҳаром мекунад».

¹²Он гоҳ шогирдонаш ба Ӯ наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранчиданд».

¹³Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмониаи нашинондааст, бо решааш канда партофта мешавад. ¹⁴Ба фарисиён аҳамият надихед. Онҳо худашон кӯр хастанду боз дигар кӯронро роҳнамоӣ мекунаманд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон диҳад, ҳардуяшон рафта ба ҷоҳ меафтанд».

¹⁵Дар ин вақт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо маънои масали пештар овардаатонро шарҳ диҳед». ¹⁶Ӯ ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед? ¹⁷Магар намедонед, ки он чи шумо мехӯред, аз даҳон мебарояду баъд аз меъда гузашта берун мебарояд? ¹⁸Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. ¹⁹Зеро аз дил фикрҳои бад берун меоянд, ки сабаби одамкушӣ, алоқаи беникоҳ, фиску фучур, дуздиву шаҳодати дурӯғдихӣ ва тӯхматкунӣ мегарданд. ²⁰Ана ин чизҳо одамро ҳаром мекунаманд. Аммо бетаҳорат ба сари дастархон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

²¹Исо аз он ҷо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои Суру Сидун рафт. ²²Инак, як зани канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Хоҷаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бенихоят вазнин аст».

²³Аммо аз Исо садое ҳам набаромад. Шогирдонаш ба Ӯ наздик шуда, хоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войкунон аз дунболи мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки биравад!» ²⁴Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — халқи Исроил фиристода шудаам!»

²⁵ Дар ин мобайн зан ба Ҷ расида омаду ба пеши пой-хояш худро партофта зориву илтиҷо кард: «Хочаам, ба ман ёрӣ дихед!» ²⁶ Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

²⁷ «Рост мегӯед, Хочаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони соҳибашон боқимондари мехӯранд-ку». ²⁸ Исо ба ин ҷавоби ӯ гуфт: «Имонат бенихоят боқувват будааст, хоҳар! Он чи мехостӣ бароят иҷро мешавад». Худи ҳамон лаҳза духтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

²⁹ Исо он ҷойро тарк карду қад-қади кӯли Ҷалил рафта ба теппае баромада нишаст. ³⁰ Ба назди Вай тӯда-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб, кӯру гунг ва боз дигар хел касалонро оварда пеши пойхояш мегузоштанд ва Ҷ ҳамаи онҳоро шифо меод. ³¹ Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кӯрон дида метавонистагӣ шуданд, маъюбон сихат гаштанд. Инро дида ҳама хайрон монданд ва Худои Исроилро ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер кардани зиёда аз чор ҳазор кас

³² Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман хастанд ва ҳеч хӯрдание надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб диҳам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд». ³³ Шогирдонаш ба Ҷ гуфтанд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон меёбем, ки ба чунин тӯдаи одамон расонда тавонем?» ³⁴ Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии хурд ҳам дорем».

³⁵ Ҷ мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинанд. ³⁶ Баъд он ҳафт нону моҳихоро ба даст гирифта, Худоро

шукргӯён онхоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпорахоро гирифта ба мардум тақсим карданд. ³⁷Ҳамаи то сер шудан хӯрданду шогирдон боз ҳафт сабади калон пур аз нонпораҳои боқимонда чамъ карданд. ³⁸Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ хӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор нафар буд.

³⁹Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуду ба сарзамини Маҷдал раҳсипор гашт.

Талаб кардани нишона

16 Баъд аз чанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисӣён ва саддуқӣён омаданд. Онҳо Вайро озмуданӣ шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо диҳад. ²Аммо Исо дар ҷавоб гуфт: «Агар шомгоҳон осмон кушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. ³Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгарӣ мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро дида чӣ гуна шудани хаворо фаҳмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онҳоро муайян карда наметавонед. ⁴Ҷаҳат насли ба Худо бевафою бадон нишона меҷӯяд! Худо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба ғайр аз он ки бо Юнус пайғамбар рӯй додааст, намедихад».

Инро гуфта Ӯ аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисӣёну саддуқӣён

⁵Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи кӯл расида омаданд, диданд, ки бо худ нон гирифтанду фаромӯш кардаанд.

⁶Исо ба онҳо гуфт: «Хушёр бошед! Худро аз ҳамиртуруши фарисӣёну саддуқӣён эҳтиёт кунед». ⁷Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба якдигар ме-гуфтанд: «Ӯ аз сабаби бо худ нон нагирифтанимон инро гуфт».

⁸Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо якдигар

муҳокима мекунед? Имонатон ин қадар сушт аст?!
⁹Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар чанд сабад чамъ кардед? ¹⁰Ё он ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар хӯрданду боз боқимондаашро дар чанд сабади калон чамъ кардед? ¹¹Чӣ тавр шумо намефаҳмед, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз хамиртуруши фарисиён ва саддукиён эҳтиёт кунед!»

¹²Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддукиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон кардани Петрус

¹³Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсарияи Филиппус рафт. Дар он ҷо Ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегӯянд?» ¹⁴Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ӯ Яҳёи Таъмиддиханда аст, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Илёс ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст». ¹⁵Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» ¹⁶Шимъӯни Петрус ба Ӯ ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худои зинда ҳастӣ».

¹⁷Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел хушбахт ҳастӣ, Шимъӯн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст. ¹⁸Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастӣ* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. ¹⁹Ман ба ту калидҳои подшоҳии Худоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунӣ, Худо аз осмон онро

* ^{16:18} *Петрус* — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

манъ мекунад ва ба хар чӣ, ки ичозат дихӣ, Худо аз осмон ба он ичозат медиҳад».

²⁰ Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъкид кард, ки Таъиншудаи Худо будани Ӯро ба касе нагӯянд.

Марги худро пешгӯӣ кардани Исо

²¹ Аз ҳамон вақт сар карда Ӯ ба шогирдонаш кушоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он ҷо аз дасти пируни қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат Ӯ кушта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

²² Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда сарзаниш карда гуфт: «Худо нишон надихад! Эй Худованд, он чи гуфти, бигзор ба сарат наояд!» ²³ Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман халал расонда истодаӣ, чунки ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекуни!»

²⁴ Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан хоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст кашада, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ²⁵ Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, вале хар касе, ки ба хоҳири Ман аз баҳри ҳаёти худаш мегузарад, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. ²⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварду ҷонашро аз даст диҳад? Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеҷ товоне дода наметавонад. ²⁷ Фарзанди Инсон бо шӯҳрату ҷалоле, ки Падараш ба Ӯ медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувофиқи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. ²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо чанд касе ҳастанд, ки ханӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

Дигаргун шудани намуди зохирии Исо

17 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон Ёкубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он чо онҳо танҳо буданд. ²Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зохирии \bar{U} дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дурахшид, либосаш ҳам мисли равшании нур сап-сафед шуд. ³Ногаҳон Мӯсо ва Илès пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯҳбат мекарданд. ⁴Петрус ба сухан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ хуб аст, ки мо ин чо хастем. Агар хоҳӣ ман дар ин чо се хайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илès».

⁵Ҳанӯз вай суханашро тамоm накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз \bar{U} хушнудам. \bar{U} ро гӯш кунед». ⁶Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯи замин партофтанд. ⁷Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч чиз натарсед». ⁸Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад, ба ҳеч кас аз чизи дидагиашон даҳон накушоянд. ¹⁰Он гоҳ шогирдон аз \bar{U} пурсиданд: «Чаро шарриатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илès биёяд?»

¹¹«Дуруст, — ҷавоб дод \bar{U} , — аввал бояд Илès биёяд ва ҳама чизро барқарор намояд. ¹²Ба шумо мегӯям, ки Илès аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор хоҳанд кард».

¹³Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Исо Илès гуфта Яҳеи Таъмиддихандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода ¹⁵ гуфт: «Хоҷа, ба писарам раҳм бикун! Вай касалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ӯ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ӯро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Кани, рафта бачаро ба наздам биёред!» ¹⁸ Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва ӯ ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача худи ҳамон лаҳза сихат гашт.

¹⁹ Сипас шогирдон аз мардум чудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мо девро берун карда натавонистем?»

²⁰ ӯ дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сусти имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи хардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯед, кӯҳ мегузарад. Пас, бароятон ҳеҷ чиз имконнопазир намешавад. ²¹ Аммо ин зот фақат бо дуо ва рӯза берун карда мешавад».

²² Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ²³ ва онҳо ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм ӯ аз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Хонаи Худо супоридани андоз

²⁴ Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, касоне ки барои Хонаи Худо андоз ҷамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устоди ту андоз намесупорад?» ²⁵ «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба хона даромад ва ҳанӯз ӯ дахон накушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъун, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хирочро аз кӣ меситонанд? Аз шаҳрвандони худӣ ё бегона?»²⁶ «Аз бегона», – ҷавоб гардонд Петрус.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд.²⁷ Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирӣ сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд мекунӣ, тангаеро меёбӣ ва ин тангаро гирифта аз номи Ман ва худат андозро супор».

Кӣ аз ҳама бузургтар аст?

18 Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

²Исо ба наздаш як кӯдакро хонда, ӯро дар пеши шогирдонаш гузошту ³ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониатонро тағйир дода, монанди кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил шуда наметавонед. ⁴Аз ин рӯ, он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоксор мегирад. ⁵Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

⁶Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боварқардари аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш санги осиебро баста, ба баҳри чуқур партоянд.

⁷Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, вале вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸Агар даст ё поят туро ба гуноҳ қардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як

* 17:25 Дар империяи Рум андозу хирочро халқҳои мустамликашуда месупориданд, ҳуди шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

даст ё пой буда, сохиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафтӣ. ⁹Инчунин, агар чашмат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як чашм дошта бошию сохиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду чашм дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумроҳшуда

¹⁰⁻¹¹ Ҷ суҳанаширо давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фарриштаҳои ниғаҳбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд .

¹² Фарз кардем, ки як мард сад сар гӯсфанд дораду якеаш аз рама акиб монда рохро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ гӯсфандро дар теппаҳои чарогоҳ монда ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? ¹³ Ва баъд аз ёфтаниш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳнашуда бештар хурсандӣ мекунад. ¹⁴ Падари осмони шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи бахшидани бародар

¹⁵ Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ кунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гирад, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед. ¹⁶ Вале, агар ба гапатон гӯш надихад, рафта як ё ду бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суҳанатон бо ду ё се шохид исбот гардад.

* ^{18:10-11} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Зеро Фарзанди Инсон барои начот додани одамони гумроҳшуда омадааст».

¹⁷ Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надихад, ба чамоати имондорон дар ин хусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми чамоат низ гӯш надихад, бигзор вай бароятон ҳамчун андозгири беинсофу одами беимон бошад.

¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ кунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чи, ки иҷозат диҳед, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад. ¹⁹ Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигии якдигар барои ягон чиз ду кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро иҷро мекунад. ²⁰ Зеро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман чамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарздиҳандаи беинсоф

²¹ Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, чанд маротиба вайро бахшиданам даркор? Ҳафт маротиба?»

²² «Не, — ҷавоб дод Ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод карат ҳафт маротиба бубахш. ²³ Зеро подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ хост, ки қарзҳои хизматгоронашро ба ҳисоб гирад. ²⁴ Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаш хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ маблағи бениҳоят калоне^{*} қарздор буд. ²⁵ Азбаски хизматгор аз ӯҳдаи баргардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷои товон ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурӯхта шавад. ²⁶ Он хизматгор худро пеши пойҳои шоҳ партофта зорию тавалло карда гуфт: „Таксирам, илтимос, ба ман мӯҳлат диҳед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам”. ²⁷ Шоҳ ба ҳоли хизматгор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида ҷавоб дод.

^{*} 18:24 Дар нусхаи асли «дах ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолаи коргар баробар буд.

²⁸Хизматгор бошад, берун баромада хамхизматашро дид. Ин хамхизматаш аз вай маблағи нисбатан камта-ре* қарздор буд. Вай аз гулӯи хамхизматаш дошта, ўро буғӣ қарда истода талаб қард, ки қарзашро гардонда диҳад. ²⁹Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло қардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат деҳ ва ман албатта қарзамро бармегардонам”. ³⁰Аммо хизматгор розӣ нашуда, хамхизматашро ба ҳабсхона супорид ва ў то қарзро гардонда надихад, ҳамон чо мемонд. ³¹Дигар хизматгорон ин ҳодисаро дида, саҳт ранҷиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл қарданд. ³²Шоҳ он хизматгорро ба наздаш хонда гуфт: „Эй хизматгори бад! Ту маро зориву тавалло қардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам. ³³Ман ба ту раҳм қардам. Пас, ту ҳам бояд ба хамхизматат раҳм мекардӣ”. ³⁴Шоҳ дар ғазаб шуда, амр дод, ки ин хизматгорро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс парто-янд, то азобашро кашад.

³⁵Хуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

Таълимот дар бораи талок

19 Исо суҳанонашро ба охир расонда, аз вилояти Ҷалил сӯи сарзамини Яҳудия, ки дар дигар та-рафи дарёи Урдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ²Аз па-си Ў тӯда-тӯдаи одамон низ рафтанд ва дар он ҷо Ў онҳоро шифо бахшид.

³Баъд чанд нафаре аз фарисиён Исоро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки хоҳад, аз занаш ҷудо шавад?» ⁴Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаҷот нахондаед, ки „Офарандаи одамизод аз

* 18:28 Дар нусхаи асли «сад дино» омадааст. Арзиши як дино ба маоши якрӯзаи коргар баробар буд.

ибтидо онҳоро мард ва зан офаридааст”? ⁵ Боз дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш ҷудо шуда, бо ҳамсараш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд”. ⁶ Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар ҷудо накунад, зеро Худо он ду нафарро бо ҳам пайваستاаст».

⁷ Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, чаро Мӯсо фармудааст, ки барои ҷудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб диҳад?» ⁸ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мӯсо иҷозати ҷудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. ⁹ Ман холо ба шумо мегӯям, агар марде бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш ҷудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникохро мекунад».

¹⁰ Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он гоҳ ба мард бехтар аст, ки тамоман зан нагирад». ¹¹ «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат касоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. ¹² Зеро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳоро одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани кӯдакон

¹³ Баъзе касон ба назди Исо кӯдаконро оварданд, то ки Ӯ ба сари онҳо даст гузошта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд. ¹⁴ Аммо Исо гуфт: «Монед, ки кӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин кӯдакон ҳастанд». ¹⁵ Баъд бо нияти баракат додан ба сари кӯдакон даст гузошту аз он ҷо рафт.

Таълимот дар бораи хавфи сарват

¹⁶Боре як мард пеши Исо омада, аз ӯ пурсид: «Ус-тод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» ¹⁷Ҷ ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек мепурсӣ? Фақат як кас нек аст. Агар хоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишхоро риоя намо». ¹⁸«Қадам фармоишхоро?» – пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамқушӣ нақун, алоқай бениқоҳ нақун, дуздӣ нақун, шаҳодати бардурӯғ нақун, ¹⁹падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли худат дӯст бидор». ²⁰Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишхоро риоя кардаам. Ғайр аз ин боз чӣ карданам лозим аст?» ²¹Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурушу пулашро ба камбағалон тақсим бикун. Он гоҳ соҳиби муқофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

²²Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андӯҳгин гашта, аз он ҷо рафт.

²³Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шахси сарватманд бениҳоят душвор аст. ²⁴Боз мегӯям, ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

²⁵Шунидани ин суханон шогирдонро ба хайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁶Исо ба шогирдонаш бодикқат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин қорро қардан ғайриимкон аст, вале бо Худо аз ӯҳдаи ҳар қор баромадан мумкин аст».

²⁷Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ қардем. Пас насиби мо чист?» ²⁸Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди

Инсон бар тахти пуршукӯхи худ менишинад, дувоздах нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар тах-тҳо нишаста ба дувоздах қабилаи Исроил ҳукмронӣ хоҳед кард. ²⁹Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри хонаҳо, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. ³⁰Лекин бис-ёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Масал дар бораи мардикорони тоқзор

20 Исо суҳанаширо давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: як заминдор барои ба тоқзораш киро кардани мардикорон саҳарии барвақт ба бозор баромад. ²Ӯ якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо якдинорӣ ба рӯзи қориашон киро карду ба тоқзораш фиристод. ³Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида, ⁴ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба тоқзори ман рафта кор кунед, баъд ман шуморо розӣ мекунам”. Онҳо рафтанд. ⁵Заминдор соатҳои тақрибан дувоздах ва се низ рафта мардикоронро киро кард. ⁶Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?” ⁷Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеҷ кас моро киро накард”. „Хайр, набошад, ба тоқзори ман рафта кор кунед”, — тақлиф кард соҳиби тоқзор.

⁸Бо наздикшавии шом соҳиби тоқзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеғ зану аз онҳое, ки охири киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди қорашонро деҳ”. ⁹Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар кадоме якдинорӣ музд гирифтанд. ¹⁰Инак, онҳое, ки аввал

киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд ме-
гиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар кадоме
аз онҳо низ якдиноӣ гирифтанд. ¹¹ Онҳо пулашонро
гирифта, аз соҳиби тоқзор шикоят карданд: ¹² „Онҳое,
ки охирин киро шуда буданд, фақат як соат кор кар-
данд. Мо бошем, дар офтоби сӯзон рӯзи дароз араки
чабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо
музд додед!“ ¹³ Лекин соҳиби тоқзор ба яке аз онҳо ча-
воб дода гуфт: „Ҳой, чӯра! Ман ҳаққатро нахӯрдам.
Магар худат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи кориат як
динор диҳам? ¹⁴ Ана, пулатро гиру ба хонаат рав. Ба
ин марди охирин киро кардам бошад, ман хостам
баробари ту музд диҳам. ¹⁵ Чӣ магар ман ҳақ надорам,
чи хеле ки хоҳам, ҳамон хел пулавро сарф қунам? Ё
ба саховатмандии ман ҳасад мебарӣ?“».

¹⁶ Дар хотима Исо гуфт: «Пас, касоне, ки ҳоло дар
сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб хоҳанд шуд ва
касоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш
хоҳанд шуд».

Марги худро пешгӯӣ кардани Исо

¹⁷ Исо ба сӯи Ерусалим роҳравон шогирдонашро ба як
тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт: ¹⁸ «Ана, мо ба Ерусалим
рафта истодаем. Дар он ҷо Фарзанди Инсон ба
дасти сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон супорида ме-
шавад. Онҳо Ёро ба марг маҳкум карда, ¹⁹ ба дасти бе-
имонон месупоранд. Беимонон бошанд, Ёро масхараву
қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳаққонанд.
Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳиши модари ду шогирд

²⁰ Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо
омада, ба Ё таъзим карду чизе хоҳиш карданӣ шуд.

* ^{20:16} Дар баъзе нусхаҳои қадим дохил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон каманд».

²¹ Исо пурсид: «Ту чӣ мехохӣ?» «Мехоҳам, амр кунӣ, ки хангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дасти чапу рости Ту бишинанд», — ҷавоб дод зан.

²² Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

«Метавонем», — ҷавоб доданд онҳо.

²³ Ӯ гуфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман хоҳед нӯшид. Аммо ба интиҳоб кардани касоне, ки аз дасти чапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

²⁴ Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯро шунида, ба ин ду бародар саҳт қаҳрашон омад. ²⁵ Он гоҳ Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеғ зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳокимони халқҳо ба мардуми худ зӯрварӣ мекунанд ва ҳуқмашонро бар онҳо мегузаронанд. ²⁶ Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байни шумо бузург будан мехоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад ²⁷ ва ҳар кас ки мехоҳад дар сафи пеш истад, бояд ғуломи дигарон бошад. ²⁸ Айнан чӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи начоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

²⁹ Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ерихӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз паи онҳо рафтанд.

³⁰ Воқеан ду нобиное дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кунед!»

³¹ Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада мегуфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Хоча ба мо раҳм кунед!»

³² Исо аз рохаш бозистода онхоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ мехоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?»

³³ Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Хоча, мехоҳем, ки чашмонамонро бино кунед».

³⁴ Дили Исо ба холи онҳо сӯхту ба чашмонашон даст гузошт. Худи ҳамон лаҳза чашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

21 Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фочии назди теппаи Зайтун расида омаданд. Пас, Ҷ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо чунин гуфт: «Ба кишлоки дар пешистода равед ва хамин ки ба он ҷо рафта расидед, модахари басташудаеро якҷоя бо бачааш меёбед. Банди вайро кушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. ³ Агар касе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Худованд даркор шуданд ва ӯ даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

⁴ Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайгамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

⁵ «Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯед:

„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.

Шоҳи хоксор, ки харсавор,

болои бачаи модахаре омада истодааст”».

⁶ Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро иҷро карданд. ⁷ Онҳо модахарро бо бачааш оварда, чомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд.

⁸ Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, чомаҳои худро пеши роҳи Ҷ пойандоз мекарданд, баъзеашон бошанд, навдаҳои дарахтонро бурида, аз рӯи иззат сари рохаш мегузоштанд. ⁹ Мардум аз пешу қафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд! Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹⁰ Вақте ки Ў ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаяҷон омад. Одамон «ин кист?» гуфта мепурсиданд. ¹¹ Мардуме, ки аз паи Исо меомаданд, ҷавоб меоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Хонаи Худо

¹² Сипас, Исо ба ҳавлии Хонаи Худо даромада, ҳаммаи онҳоеро, ки бо хариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда ¹³ гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Худо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои дуогӯӣ номида мешавад”. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед».

¹⁴ Дар ин мобайн кӯрон ва лангон дар Хонаи Худо назди Исо омаданд ва Ў онҳоро шифо дод.

¹⁵ Сардорони рӯхонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъҷизаҳои аҷоибӣ Исо ва аз шунидани доди кӯдакон, ки дар Хонаи Худо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд. ¹⁶ Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки кӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро нахондаед:

„Забони кӯдакону тифлҳои ширхорро
Ту асбоби ситоиши худ гардондӣ”?»

¹⁷ Бо ин суханон Исо онҳоро тарк карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҷинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хушк шудани дарахти анҷир

¹⁸ Бомдодон Ў ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурӯсна монд. ¹⁹ Воқеан дар сари роҳаш дарахти анҷиреро дида, ба назди он омад. Аммо ба ғайр аз баргҳо дар он ҳеҷ чиз наёфта, ба дарахт гуфт: «Акнун, ту

харгиз мева нахоҳӣ дод». Фавран дарахт аз беҳаш хушк шуд.

²⁰ Шогирдон ин ходисаро дида, бо таачҷуб пурсиданд: «Устод, чӣ хел шуд, ки дарахти анҷир якбора аз беҳаш хушк шуд?» ²¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунеду шубҳа надошта бошед, он гоҳ он кореро, ки Ман бо дарахти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯед, ки бархеста ба баҳр биафтад, сухани гуфтаатон иҷро мешавад. ²² Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар чи дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

²³ Исо ба Хонаи Худо баргашта, машғули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо кадом ҳуқуқ чунин корхоро мекуни? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» ²⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб диҳед, он гоҳ мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ чунин корхоро мекунам. ²⁵ Бигӯед, ба Яҳё кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид диҳад: Худо ё инсон?»

Онҳо байни якдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Худо дода буд“ гӯем, Ӯ мепурсад, ки чаро ба Яҳё бовар накардем. ²⁶ Аммо агар „инсон“ гӯем, халқ зидди мо мебарояд, чунки ба пайғамбар будани Яҳё эътиқод дорад». ²⁷ Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

²⁸ Исо суханаширо давом дода гуфт: «Дар бораи ин хикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари калониаш омада мегӯяд: „Писарам,

имрӯз ба тоқзор рафта қор кун”.²⁹⁻³⁰ Писараш бошад, „намеравам” мегӯяд. Баъд падараш рафта, аз писари дуямаш хоҳиш мекунад. Писари дуямаш „хуб шудааст” гуфта ҷавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари калонӣ аз фикраш гашта ба тоқзор меравад. Писари дуямаш бошад, намеравад». ³¹ Исо аз сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инак, кадоме аз писарон хости падарашро иҷро кард?»

«Писари калониаш», – ҷавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки одамони радди маърака, яъне андозгирон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо дохил шуда истодаанд. ³² Зеро Яҳёи Таъмиддиханда ба назди халқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ӯ бовар накардед, андозгирон ва фоҳишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³ Ба масали дигаре гӯш андозед, – гуфт ӯ. Як заминдор тоқзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур хавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд тоқзорашро ба чанд нафаре иҷора медиҳаду хонаашро монда ба кишвари дигар сафар мекунад.

³⁴ Бо фаро расидани вақти ҳосилғундорӣ соҳиби тоқзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил хизматгоронашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵ Аммо иҷоракорон хизматгорони ӯро дастгир карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд ва сеюмро сангсор мекунанд. ³⁶ Соҳиби тоқзор аз дафъаи аввал дида бештар хизматгоронашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷ Оқибат, соҳиби тоқзор „писарамро хатман иззату эҳтиром мекунанд” гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. ³⁸ Лекин иҷоракорон писарро дида, ба якдигар мегӯянд: „Вай

меросхӯр аст! Биёед, ӯро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!».³⁹ Бо ин қарор онҳо писарро дастгир меку- нанду вайро аз тоқзор берун бароварда мекушанд».

⁴⁰ Баъд Исо савол дод: «Хӯш, вақте ки худи соҳиби тоқзор бармегардад, бо ин иҷоракорон чӣ хел рафтор мекунад?»⁴¹ Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳатман он ба- донро бераҳмона хоҳад кушт. Тоқзорро бошад, ба иҷоракорони дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангеро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид.

Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон аҷиб менамояд?»

⁴³ Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба халқхое дода мешавад, ки хости Худоро иҷро мекунад.⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг меғалтад, шикаста майда-майда мешавад, вале агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунад».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фаҳмиданд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст.⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки ӯро дастгир намоянд, аммо аз мардуми ҷамъомада метарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

Масал дар бораи базми тӯй

22 Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ²«Подшоҳии Худоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писарашро хонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ва хизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан нахостанд. ⁴Шох дигар хизматгоронашро фиристода мегӯяд: „Рафта ба

даъватшудагон гӯед, ки ба тӯй биёянд, чунки барзагову гӯсолаҳои бехтарин аллакай кушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст”. ⁵Лекин даъватшудагон ба суханони хизматгорон эътибор надода, ҳар яке ашон бо кори худашон машғул мешаванд: як қисмашон ба сахроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дӯкониҳои худ, ⁶баъзеашон бошанд, хизматгоронро дошта, латту кӯб мекунанду мекушанд.

⁷Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамкушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳрашонро сӯзонанд. ⁸Ба хизматгоронаш бошад, мегӯяд: „Зиёфати тӯй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садкаи зиёфатам шаванд. ⁹Ҳоло ба кӯчаҳои серодам раведо чӣ қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамашонро таклиф кунед”. ¹⁰Хизматгорон ба кӯчаҳо рафта, ҳар касеро, ки меёфтанд, баду некро фарқ накарда ба тӯйхона чамъ меоварданд. Оқибат тӯйхона пури одам шуд.

¹¹Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тӯйхона медарояд, чашмаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹²„Эй чӯра, — мурочиат мекунад ба ӯ шоҳ, — чӣ тавр ту ба ин ҷо бе либоси идона даромада омадӣ?” Вале он мард чӣ гуфтанашро намедонист.

¹³Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегӯяд: „Дасту пой ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд”. ¹⁴Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Худо

¹⁵Он гоҳ фарисиён як тараф чамъ шуда, нақша кашиданд, ки чӣ тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁶Пас, онҳо чанд нафар аз шогирдонашон ва аъзоёни хизби хиродиёнро назди ӯ фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо

росткавл хастед ва ба мавкею дараҷаи одамон эътибор надода, бе хушомадгӯӣ роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ¹⁷ Бигӯед, ба фикри Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироч супорем ё не?»

¹⁸ Исо, ки аз нияти бади онҳо бохабар буд, ҷавоб дод: «Хой, дурӯяхо! Чаро Маро ба дом афтонданӣ ҳастед?! ¹⁹ Кани, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон диҳед-чӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд ²⁰ ва Ӯ пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» ²¹ «Императорро», – ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ Ӯ ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Худост, ба Худо».

²² Аз шунидани чунин ҷавоб онҳо бениҳоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²³ Худи ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: ²⁴ «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. ²⁵ Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва калониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. ²⁶ Баъд бо бародари дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. ²⁷ Оқибат зан ҳам вафот кард. ²⁸ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

²⁹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунед, чунки на мазмуни навиштаҷотро медонеду на қудрати Худоро. ³⁰ Зеро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд,

балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ³¹ Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб ҳастам”. \bar{U} на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

³³ Мардум ин суҳанонро шунида аз таълимоти \bar{U} дар таъҷҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Худо

³⁴ Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёнро бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. ³⁵ Ва қонуншиносе аз байни онҳо барои озмудани Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, бигӯед, кадом қонуни шариат дар ҷои аввал меистад?»

³⁷⁻³⁸ Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои худро бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушамон дӯст бидорем”. ³⁹ Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем”. ⁴⁰ Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Масех

⁴¹ Ҳанӯз ки фарисиён чамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: ⁴² «Шумо дар бораи Масех, яъне Таъиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли кист?» «Аз насли шоҳ Довуд», — ҷавоб доданд онҳо. ⁴³ \bar{U} боз пурсид: «Пас, чаро худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас \bar{U} ро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

⁴⁴ „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То вақте ки душманонатро зери поят

нагузорам,

аз дасти ростам бишин»».

⁴⁵ Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд” номида бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

⁴⁶Касе ба саволи Исо ҷавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас ҷуръат накард, ки ба Ӯ саволе диҳад.

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

23 Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ²«Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯсо ҳақ доранд. ³Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш кунед ва иҷро намоед. Бо вучуди ин, ба рафторашон тақлид накунед, чунки худи онҳо гуфта-хояшонро иҷро намеkunанд. ⁴Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанишон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дасти ёрӣ ҳам дароз намеkunанд. ⁵Кору борашон фақат дар назди мардум худнамоӣ кардан аст. Ана, ба қуттичаҳои ояндори пешониашон нигоҳ кунед, чӣ хел васеъанд! Ё ба пӯпакҳои домани либосашон нигоҳ кунед, чӣ хел дарозанд! ⁶Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд. ⁷Ба онҳо маъкул аст, ки халқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро «устод» гуфта саломашон диҳанд. ⁸Аммо шуморо набояд унвонҳои «устод» диҳанд, зеро шумо барои якдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. ⁹Унвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин надихед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. ¹⁰Шуморо «раис» ҳам набояд хонанд, чунки Масеҳ раиси яккаву ягонаи шумо аст. ¹¹Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматгоратон бошад. ¹²Ҳар касе, ки худро калон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоксор мегирад, сарбаланд мешавад».

Айбдор намудани дурӯягии роҳбарони динӣ

¹³⁻¹⁴«Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари подшоҳии Худоро ба рӯи

одамон баста, на худатон аз он мефароеду на ба дигарон, ки даромадан мехоханд, роҳ медихед*.

¹⁵ Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру хушкӣ роҳҳои дуру дароз тай менамояд, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

¹⁶ Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медихед, ки агар касе ба Хонаи Худо қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тилло, ки дар Хонаи Худо ҳаст, қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁷ Эй кӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Хонаи Худо, ки тиллоӣ дар он бударо муқаддас мегардонад? ¹⁸ Шумо боз таълим медихед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қавлу қасам хӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳбуда қавлу қасам хӯрад, қавлашро ҳатман бояд иҷро кунад. ¹⁹ Эй кӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

²⁰ Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; ²¹ ва касе ба Хонаи Худо қасам хӯрад, вай ҳам ба Хонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам меҳӯрад. ²² Инчунин, касе ба осмон қасам хӯрад, вай ба таҳти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он тахт менишинад, қасам меҳӯрад.

²³ Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зираву шибиту пудина

* ^{23:13-14} Дар баъзе нусхаҳои дигари навиштаҷот дохил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо мекунед, вале дар асл хонаҳои бевазаноноро хӯрда ғорат мекунед! Барои ин коратон ҷазои саҳттар мекунед!»

хиссаи дахумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтари ни шариятро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунад. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беъътибор наемондед. ²⁴Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз доқа мегузаронед, ки мабодо мағас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

²⁵Вой бар ҳоли шумо, шариятдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёлро мешӯеду дарунашон бошад, аз он чизҳое, ки шумо бо зулму чашмгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. ²⁶Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

²⁷Вой бар ҳоли шумо, шариятдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли макбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз берун намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосихост. ²⁸Айнан ҳамин тавр намуди зоҳири шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

²⁹Вой бар ҳоли шумо, шариятдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон макбараҳои зебо сохта онҳоро оро медиҳед. ³⁰Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷдодонатон зиндагӣ мекардед, харгиз ҳамроҳи онҳо ба хунрезии пайғамбарон даст намезадед. ³¹Бо ин суҳанонатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон қушандағони пайғамбарон ҳастед. ³²Хӯш, кори сар кардаи аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! ³³Эй морон ва морзодағони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтани халосӣ ёфта метавонед? ³⁴Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳақимону муаллимонро мефиристам ва шумо баъзеи онҳоро мекушеду баъзеашонро ба салиб меҳаққ мекунед, баъзеашонро дар ибодатхонаҳои худ қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дунболагирӣ мекунед. ³⁵Ман

онхоро барои он мефиристам, ки чавобгариин марги хамаи одамони бегунох, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байни мукаддастарин ҷои Хонаи Худо ва курбонгоҳ кушта шуда буд, ба гардани шумо афтад. ³⁶Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои хамаи ин кушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзии Исо дар ҳаққи Ерусалим

³⁷Исо суҳанонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онхоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки ҷӯчахоҷашро зери болхоҷаш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁸Акнун Хонаи Худо дар ту холи ва бепарастор мемонад. ³⁹Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро нахоҳед дид».

Азобу укубатҳои дарпешистода

24 Исо Хонаи Худоро тарк карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирдонаш ба наздаш омаданду диққаташро ба биноҳои Хонаи Худо ҷалб карданӣ шуданд. ²Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

³Ҳангоме ки Исо ба теппаи Зайтун баромада нишаст, шогирдонаш дар танҳои ба пеши Ӯ омада пурсиданд: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумову наздикшавии охирзамонро аз қадом нишона мефаҳмем?»

⁴Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ накунад. ⁵Зеро бисёр касоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таъиншудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁶Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангҳо мешунавед, лекин ба воҳима наафтед.

Чунин ходисахо бояд рӯй диханд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁷Як халқ бо халқи дигар чанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар хучум мекунад. Дар ҳар чо қахтию гуруснагӣ ба амал меояд ва заминчунбиҳо рӯй медиҳанд. ⁸Ҳамаи ин ходисахо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

⁹Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дасти марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи халқҳо ба шумо бо чашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁰Он гоҳ бисёр касон имонашонро аз даст медиҳанду ба якдигар хиёнат мекунанд ва якдигарро бад мебинанд. ¹¹Дар он айём пайғамбарони бардурӯғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр касонро гумроҳ мекунанд. ¹²Бадиву разилӣ то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат наместонад. ¹³Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, наҷот хоҳад ёфт. ¹⁴Ин хушхабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё эълон карда мешавад, то ки ҳар халқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон меояд.

Ифлосии ҳаромкунанда

¹⁵Шумо дар чои муқаддас ҳамон „ифлосихоеро, ки Хонаи Худоро ҳаром мекунанд“ ва Дониёл пайғамбар дар бораашон пешгӯӣ карда буд, мебинед». (Бигзор хонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад). ¹⁶«Он вақт, агар касе дар Яҳудия бошад, ба кӯҳистон гурезад. ¹⁷Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе аз хона поён нафарояд. ¹⁸Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто барои гирифтани чома ҳам барнагардад. ¹⁹Вой бар холи заноне, ки он рӯзҳо хомиладор хоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор хоҳанд дошт! ²⁰Дуо кунед, ки гурехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. ²¹Зеро азобу дахшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи офариниши дунё то ба имрӯз монанди он ҳеҷ рӯй наодоаст ва дигар рӯй

нахоҳад дод. ²²Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда наместонд. Ба хотири интиҳобкардагонаш Худо он рӯзхоро хатман кӯтоҳ хоҳад кард.

²³Пас, агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудаи Худо дар ин ҷост!“ ё „Ӯ ана дар он ҷост!“, бовар накунад. ²⁴Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл чунин нестанд. Онҳо ба фиреб додани ҳама ва хатто одамоне, ки Худо барои худ интиҳоб кардааст, кӯшиш карда, мӯъҷизаҳои аҷоибу ғароиб нишон медиҳанд. ²⁵Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масех дар биебон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар накунад. ²⁷Чунки омадани Фарзанди Инсон мисли дурахши барқе мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба ғарб фаро мегирад.

²⁸Ҷои ҳасади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошахӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹Баъд аз азобу даҳшати он рӯзҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедихад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба чунбиш меояд. ³⁰Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯхрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дида гираву нола мекунанд. ³¹Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди карнай барои аз ҳар гӯшаву канори дунё ҷамъ кардани интиҳобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дарахти анҷир

³²Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳо-яш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо

аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд. ³³Айнан хамин тавр, хангоме ки ба амал омадани ин ҳодиса-хоро мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁴Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ханӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. ³⁵Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³⁶Лекин кай фаро расидани он рӯзу соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷Хангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рӯй медиҳад, ки дар замони Нӯх пайғамбар рӯй дода буд. ³⁸Дар он рӯзҳо ҳам пеш аз саршавии тӯфон ва обхезӣ одамоне меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебароманд. То он рӯзе, ки Нӯх ба киштӣ даромад, хамин тавр давом меод. ³⁹Баъд аз он ҳам одамоне аз дунё беҳабар буданд, то даме ки тӯфон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Хангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рӯй медиҳад. ⁴⁰Он вақт ду кас дар сахро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹Ду зан дар осиб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴²Пас, ҳушёр бошед, чунки рӯзи омадани Худовандатонро намедонед. ⁴³Бидонед, ки агар соҳибхона вақти омадани дуздонад, вай тамоми шаб бедор меистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁴Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴⁵Хизматгори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ӯро дар хоҷагии худ назоратчи таъин мекунад ва ба хизматгори дар вақташ тақсим карда

додани хӯрокро ба ӯҳдааш мегузорад. ⁴⁶Хушо хизматгоре, ки ӯро соҳибаш хангоми баргаштан дар сари иҷрои вазифааш меёбад. ⁴⁷Ба ростӣ ба шумо меғӯям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. ⁴⁸Аммо агар вай хизматгори бад бошад, фикр мекунад, ки соҳибаш дер меояд ва ⁴⁹хизматгорони дигарро латту кӯб карда, ҳамроҳи майзадаҳо машғули хӯрдану нӯшидан мешавад. ⁵⁰Ана, дар вақту соате, ки хизматгор аз он беҳабару мунтазираш нест, соҳибаш баргашта, ⁵¹ин хизматгорро ду пора мекунад ва вай ба ҷое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд, партофта мешавад».

Масал дар бораи даҳ духтар

25 Исо суханаширо давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ духтар чароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод мебароянд. ²⁻⁴Панҷ нафари онҳо кӯтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани чароғҳояшон равғани иловагӣ намегиранд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои чароғҳояшон боз равғани иловагӣ мегиранд.

⁵Онҳо домодро мунтазир мешаванд, вале ӯ хеле дер мекунад ва духтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

⁶Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ӯро пешвоз гиред!“. ⁷Духтарон бедор шуда, зуд чароғҳояшонро тайёр мекунанд. ⁸Он гоҳ кӯтоҳандешон ба дурандешон меғӯянд: „Аз равғанатон камтар диҳед, вагарна чароғҳоямон хомӯш мешаванд“. ⁹„Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дӯкони харида биед“. ¹⁰Кӯтоҳандешон барои харидани равған сӯи дӯкони равона мешаванд. Онҳо рафтан замон домод ҳам расида меояд. Панҷ духтаре, ки ба

пешвозаш тайёр буданд, хамроҳи домод ба тӯйхона медароянд ва дарҳои тӯйхона баста мешаванд.

¹¹Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоча, эй хоча! Дарҳоро бароямон кушоед!“. ¹²Аммо ӯ дар ҷавоб ба онҳо мегӯяд: „Ба ростӣ мегӯям, ки шуморо намешиносам“.

¹³Хуллас, – гуфт Исо, – хушёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгор

¹⁴Дар вақти подшоҳии Худо ходисае рӯй медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромаданӣ шуда хизматгоронашро ба наздаш даъват мекунад ва масъулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ӯҳдаи онҳо мегузорад. ¹⁵Инчунин, ба ҳар хизматгор мувофиқи қобилияташ тангаҳои тилло медиҳад: ба якеаш панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

¹⁶Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁷Хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фоида мебинад. ¹⁸Аммо хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта хоҳе меканаду тангаҳои хоҷаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

¹⁹Баъд аз гузаштани вақти зиёд хоҷаи он хизматгори баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. ²⁰Хизматгоре, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба хоҷааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фоидааш супорида мегӯяд: „Хоҷаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. ²¹„Офарин, хизматгори неку вафодорам, – таъриф мекунад ӯро хоҷааш. – Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²²Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор

танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Хочаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин чо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам”. ²³ „Офарин, хизматгори неку вафодорам, — таъриф мекунад ӯро хочааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!”. ²⁴ Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Хочаам, ман медонистам, ки шумо одами сахтгир ҳастед; аз он чое, ки накоштаед, ҳосил чамъ мекунеду аз он чое, ки дон напошидаед, ғалла мегиред. ²⁵ Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинхон кардам. Ана он пули шумо додагӣ”. ²⁶ „Ту хизматгори баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад хочааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он чое, ки накоштаам, ҳосил чамъ мекунаму аз он чое, ки дон напошидаам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не? ²⁷ Пас, ту бояд пули маро ба муомилот медодӣ ва ман ҳангоми баргаштанам пулавро бо фоидааш мегирифтаам. ²⁸ Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматгоре диҳед, ки даҳ ҳазор танга дорад. ²⁹ Зеро ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ³⁰ Ин хизматгори нобакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд”.

Ҷавобдихӣ дар охирзамон

³¹ Вақте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи хамаи фариштаҳо меояд, ӯ бар тахти шоҳонаи худ мешинад ³² ва хамаи халқиятҳои рӯи замин дар пеши ӯ чамъ меоянд. Он гоҳ Вай мисли ҷӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. ³³ Одамони нақӯкорро Вай аз тарафи дасти росташ мегузораду боқимондахоро аз тарафи дасти чапаш. ³⁴ Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи

росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Омада дар подшоҳии Худо, ки аз вақти офариниш бароятон насиб гардидааст, баҳраву халоват баред. ³⁵Чунки вақте гурусна будам, ба Ман хӯрок додед, ташна будам, нӯшокӣ додед, бегона будам, Маро дар хонаатон меҳмон кардед, ³⁶бараҳна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам, Маро хабар гирифтед”. ³⁷Накӯкорон бошанд, аз Ӯ мепурсанд: „Худованд, кай мо Туро гуруснаву ташна дида будем, ки бароят хӯроку нӯшокӣ дода бошем? ³⁸Ё кай Туро бегонаву бараҳна дида будем, ки меҳмон карда ба Ту либос пӯшонда бошем? ³⁹Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида будем, ки хабар гирифта бошем?” ⁴⁰Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!”.

⁴¹Сипас ба одамони дар тарафи чапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пеши назарам, лаънатихо! Гум шавед ба оташи абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд! ⁴²Чунки вақте гурусна будам, хӯроке надодед, ташна будам, нӯшокӣ надодед, ⁴³бегона будам, дар хонаатон меҳмон накардед, бараҳна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро хабар нагирифтед”. ⁴⁴Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Худованд, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву бараҳна ё бемору дар ҳабсхона дида будем, ки хизмат накарда бошем?” ⁴⁵Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони хурдтарини Ман намекардед, пас гӯё барои Ман накардаед”. ⁴⁶Ниҳоят, ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо накӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд».

Нақшаи куштани Исо

26 Исо таълим додани хамаи ин чизхоро ба охир расонда, ба шогирдонаш гуфт: ²«Чунон ки ме-донед, баъд аз ду рӯз чашнгирии рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дасти душманонаш таслим карда мешаваду Ҷро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

³Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯхониён сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм чамъ омаданд. ⁴Онҳо нақша кашиданд, ки бо ҳила Исоро дастгир мекунанду Ҷро ба қатл мерасонанд. ⁵Аммо қарор карданд, ки ин қорашонро дар рӯзҳои ид накунанд, чунки халқ шӯриш бардоштаниш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри қиматбаҳо

⁶Исо он вақт дар деҳаи Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар маҳав буд, меҳмон шуд. ⁷Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ӯ зане омад, ки дар даст як кӯзаҷаи сангини гаронбаҳои пур аз атри қиматбаҳо дошт. Вай он атрро ба сари Исо рехт. ⁸Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада гуфтанд: «Ин чӣ исрофкорист?! ⁹Охир ин атрро ба нархи қимат фурӯхта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд!»

¹⁰Аммо Исо, ки аз суҳанони онҳо бохабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медиҳед? Ӯ бароям кори қалон кард. ¹¹Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман бо шумо ҳамеша наместонам. ¹²Ин зан атрро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард. ¹³Хӯш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву қанори дунё, ки хушхабар эълон карда мешавад, кори қардаи ин занро барои ба ёд овардани ӯ нақл хоҳанд кард».

Нияти хиёнатқоронаи Яҳудо

¹⁴Яке аз шогирдони Исо, ки Яҳудои Исқариот ном дошт, назди сардорони рӯхонӣ рафта ¹⁵пурсид: «Агар

Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медихед?» Онҳо ба Яхудо сӣ тангаи нукра шумурда доданд. ¹⁶ Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яхудо барои таслим кардани Исо фурсати кулай мечуст.

Хӯроки идона

¹⁷ Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар кучо мехоҳед, ки бароятон дастархони иди Балогардонро тайёр намоем?» ¹⁸ Ӯ ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устодамон мегӯяд, ки вақту соати Ӯ наздик омадааст ва Ӯ бо мо, шогирдонаш дар хонаи шумо иди Балогардонро кайд мекунад».

¹⁹ Шогирдон хамаи гуфтаҳои Исоро иҷро карда хӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

²⁰ Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастархон нишасту ²¹ хангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²² Шогирдонаш хеле ғамгин шуда, пайдархам ба пурсидан даромаданд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

²³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки лукмаашро ҳамроҳи Ман ба як коса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад. ²⁴ Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар бо-рааш навишта шудааст, рӯй медихад. Аммо вой бар холи он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай бехтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд!»

²⁵ Яхудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфти».

Таоми шои Худованд

²⁶ Онҳо хӯрдани хӯрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукргӯён баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирдонаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихӯред, ки ин бадани Ман аст».

²⁷ Пас косаро гирифта, шукри Худо карду онро ба шогирдонаш дода гуфт: «Ҳамаи шумо аз ин коса бинӯшед. ²⁸ Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо халқ аҳду паймон мебандад ва он барои бахшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. ²⁹ Ба шумо мегӯям, акнун Ман аз меваи нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам хоҳам нӯшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменӯшам».

³⁰ Сипас онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппаи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯӣ дар бораи инкори Петрус

³¹ Баъд Исо ба шогирдон гуфт: «Имшаб аз барои ходисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгӯии Худо омадааст: „Чӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд”. ³² Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил биравед, Ман ба он ҷо меравам». ³³ Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ходисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳама пайрави кардани Шуморо бас кунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

³⁴ Исо ба ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, худи имшаб, ханӯз хурӯс ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». ³⁵ Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дуои Исо дар Ҷатсамон

³⁶ Исо ва шогирдонаш ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». ³⁷ Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Дарду ала-маш шиддат меёфт ва ³⁸ ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму ғусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

³⁹ Инро гуфта Исо каме дуртар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарчонам, агар илоче бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ичро шавад».

⁴⁰ Баъд Ӯ ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Чӣ шумо акаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натаво-нистед? ⁴¹Холо бедор бошед? ⁴²Холо бедор бошад, пас, бигзор иродаи Ту ичро шавад». ⁴³Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо хатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

⁴² Бори дигар Вай каме дуртар рафта дуо кард: «Падарчонам, агар ғайр аз косаи азобро нӯшидан бароям дигар илоче набошад, пас, бигзор иродаи Ту ичро шавад». ⁴³Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо хатто чашмонашонро кушода наметавонистанд.

⁴⁴ Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. ⁴⁵Сипас назди шогирдонаш баргашта гуфт: «Шумо ханӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба даст гунаҳкорон таслим карда мешавад. ⁴⁶Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ханӯз Ӯ суханаширо тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздах шогирдаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамони чӯбу шамшер дар даст аз чониби сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм расида омад. ⁴⁸Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бўсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунед».

⁴⁹ Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён Ӯро бўсид. ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Чӯра, мақсадатро ичро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда дасту пояшро бастанд. ⁵¹Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз ғилоф кашида ба ғуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшашро бурида партофт. ⁵²Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба чояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теғи шамшер мемирад. ⁵³Ё ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб кунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздах лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ хел иҷро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй диҳад?»

⁵⁵Баъд Исо ба он тӯдаи одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мекунед, ки барои дастгир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Худо нишаста таълим меодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешгӯиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, иҷро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш Ӯро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯро

⁵⁷Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, Ӯро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллакай чамъ омада буданд. ⁵⁸Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз паи Исо дар масофаи каме дуртар меомад. Вай ба даруни ҳавлӣ даромада, бо мақсади анҷоми корро дидан дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиш карданд, ки бар зидди Ӯ ягон далели дурӯғеро пайдо кунанд. ⁶⁰Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр касон ба пеш баромада, зидди Ӯ тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду кас ба пеш қадам монда ⁶¹гуфтанд: «Ин

одам гуфта буд, ки Хонаи Худоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суҳанон сарвари рӯҳониён аз ҷояш бархеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айбдор мекунанд, ягон гапи гуфтани дорӣ?» ⁶³ Вале Исо хомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба Ё гуфт: «Ба Худои зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худо ҳастӣ?» ⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Худатон ҳамин тавр гуфтед. Аммо ҳаминро ба хамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро аз дасти рости Худои Пурқудрат нишаста ва дар болои абрҳои осмон омада истода хоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танаширо дарронда гуфт: «Ё суҳанони кофирона гуфт. Дигар ба мо ҳеҷ шохиде лозим ҳам нест! Шумо худатон холо суҳанони кофиронаи Ёро шунидед. ⁶⁶ Пас чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», – ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туф карда Ёро мезаданд. Баъзеҳо торсакии зада ⁶⁸ мегуфтанд: «Ҳой Масех, Ту пайгамбарӣ-ку! Кани, гӯй-чӣ Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавлӣ менишаст, ки яке аз канизакон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Ҷалилӣ шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар ҳузури ҳама суҳанони ёро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯӣ». ⁷¹ Сипас вай аз он ҷо назди дарвозаи ҳавлӣ равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ ёро дида ба одамони дар он ҷо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам меҳӯрам, ки ин одамро намешиносам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон ҷо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарикӣ онҳо ҳастӣ, чунки аз лаҳҷаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳо хӯрда гуфт: «Ман ин одамро намешиносам».

Хамин лаҳза хурӯс чеғ зад ⁷⁵ ва суҳанони Исо ба хотири Петрус омаданд. \bar{U} гуфта буд, ки ханӯз хурӯс чеғ назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад.

Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

Дар назди Пилотус

27 Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯхонӣ ва пирони қавм нақшаи ба дасти марг супоридани Исоро кашиданд. ²Бо фармони онҳо дасту пой Исоро баста \bar{U} ро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Яҳудо

³Вақте Яҳудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳкум шуд, аз кори кардааш тавба кард. \bar{U} он сӣ тангаи нуқраро назди сардорони рӯхонӣ ва пирон баргардонда оварду ⁴ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, чунки \bar{U} ро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо чӣ дахл дорад? Ин кори худат».

⁵Яҳудо он сӣ тангаи нуқраро ба рӯи фарши Хонаи Худо партофту аз он ҷо баромада рафта худро овехт.

⁶Сардорони рӯхонӣ он тангахоро чида гирифта қарор карданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба хазинаи Хонаи Худо андохтан мумкин нест, чунки бар ивази ин пул хуни одам рехта шудааст. ⁷Баъд бо розигии ҳама онҳо сахрои кӯзагарро харида, аз он барои мусофирон қабристон сохтани шуданд. ⁸Ана барои ҳамин он сахро то ба имрӯз «Сахрои Хун» номида мешавад.

⁹⁻¹⁰Ханӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯӣ карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Худо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқраро, яъне ҳамон маблағе, ки халки Исроил \bar{U} ро баҳо доданд, гирифта ба харидани сахрои кӯзагар сарф карданд». Пас, ин пешгӯӣ ба амал омад.

Исоро пурсиш кардани Пилотус

¹¹ Акнун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӯ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ¹² Лекин, хангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеч ҷавобе намедод.

¹³ Пас Пилотус ба Ӯ гуфт: «Магар намешунавӣ, ки Туро то чӣ андоза айбдор мекунанд?»

¹⁴ Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айбдоркуниҳо ҷавобе надод. Ва ин боиси таачҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹⁵ Ҳокими румӣ одате дошт, ки дар чашни ин ид маҳбусеро, ки халқ талаб мекард, озод намояд. ¹⁶ Он вақт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. ¹⁷ Инак, хангоме ки мардум чамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудаи Худо меноманд?» ¹⁸ Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹⁹ Ханӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсараш ба ӯ чунин хабар фиристонд: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеч коре нақунед, чунки имшаб дар хобам ман аз барои Вай бисёр азоб кашидам».

²⁰ Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ кунанданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббос ва ба қатл расондани Исоро талаб намоянд. ²¹ Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳардуяшон киро мехоҳед, ки бароятон озод кунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

²² «Пас, бо Исое, ки Таъиншудаи Худо меноманд, чӣ қор кунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ӯро меҳкӯб кунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҳаммаи онҳо.

²³Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезаданд: «Бигзор Ӯ ба салиб мехкӯб карда шавад!»

²⁴Пилотус дид, ки дигар ҳеч чорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шушта гуфт: «Ба хунрезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо худатон қарор кунед!» ²⁵Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марги Ӯ мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

²⁶Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоро ба дасти сарбозон супорид, то ки Ӯро камчинкорӣ намуда, ба салиб мехкӯб кунанд.

Исоро масхара кардани сарбозон

²⁷Сарбозони ҳоким Исоро ба хавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд. ²⁸Онҳо Ӯро барахна карда ба танаш ҷомаи суп-сурхро пӯшонданд. ²⁹Баъд аз навдаҳои хор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дасти росташ ҷӯб доданд. Онҳо масхаракунон «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» гуфта дар пеши Ӯ ба сари зону меистоданд. ³⁰Сарбозон Исоро туғборон карда, бо ҷӯб ба сараш задан гирифтанд. ³¹Вақте ки онҳо масхара додани Ӯро бас карданд, ҷомаро аз танаш кашида, либоси ҳудахро пӯшонданд. Сипас Ӯро барои ба салиб мехкӯб кардан бурданд.

Ба салиб мехкӯб карда шудани Исо

³²Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъун ном марди кури-нӣ дучор омаданд ва Ӯро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. ³³Вақте ки онҳо ба ҷое бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Ҷои косахонаи сар» аст, расида омаданд, ³⁴сарбозон ба Исо майи бо моддаи талх омехташударо доданд. Ӯ аз он чашида, дигар нанӯшид.

³⁵ Онхо Үро ба салиб мехкӯб карданду либосашро байни худ тақсим карданӣ шуда, барои муайян наму-дани соҳибшавандаи либос, қуръа партофтанд. ³⁶ Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. ³⁷ Аз болои сари Исо айбномае бар Ү навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яҳудиён аст». ³⁸ Ҳамроҳи Ү ду дуздиро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои чапу росташ мехкӯб карданд.

³⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазоқ карда ⁴⁰ мегуфтанд: «Ту мегуфтӣ, ки Хонаи Худоро вайрон карда, дар мобайни се рӯз онро барпо карда метавонӣ? Кани, набошад худатро начот дех-чӣ! Агар Ту Писари Худо бошӣ, кани аз салиб поён фаро-чӣ!»

⁴¹ Айнан хамин тавр сардорони рӯхонӣ, шариатдонон ва пирон низ Исоро масхаракунон мегуфтанд: ⁴² «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Исроил. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фарояд, мо ба Вай имон меоварем. ⁴³ Ү ба Худо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Худо аст. Кани ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан мехоҳад ё не?!»

⁴⁴ Ҳатто дуздоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо мехкӯб шуда буданд, монанди дигарон Үро таҳқир мекарданд.

Марги Исо

⁴⁵ Нисфирӯзӣ буд, ки тамоми рӯи заминро торикӣ фаро гирифт ва се соат давом ёфт. ⁴⁶ Қариби соати сеюм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Эли, Эли! Лама сабактанӣ!», ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?!» аст.

⁴⁷ Баъзе аз хозирон суханони Үро шунида гуфтанд: «Ү Илès пайғамбарро чеғ зада истодааст». ⁴⁸ Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латгаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯги ҷӯб дароз карда онро ба Исо

нӯшонданӣ шуд. ⁴⁹Лекин дигарон гуфтанд, ки ӯ ин корро накунад, то бубинанд, ки оё Илӛс омада Вайро наҷот медиҳад ё не.

⁵⁰Исо бори дигар бо овози баланд дод зада чон дод. ⁵¹Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Хонаи Худо-ро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиш омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. ⁵²Қабрҳо кушода шуданду часадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. ⁵³Баъд аз он ки Исо аз байни мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр қасон онҳоро диданд.

⁵⁴Вақте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминҷунбию дигар ходисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

⁵⁵Бисёр заноне, ки дар Чалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба Ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. ⁵⁶Дар байни онҳо Марями Маҷдалия, Марями модари Ёқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

⁵⁷Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. ⁵⁸Юсуф пеши Пилотус рафта, хоҳиш кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ диҳанд. Пилотус фармон дод, ки ҷасадро ба ӯ диҳанд. ⁵⁹Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд ⁶⁰ва ба қабри худ, ки навакак дар ғоре сохта шуда буд, гузошт. Баъд санги калонеро ба дари қабр ғелонда, аз он ҷо рафт. ⁶¹Дар рӯ ба рӯи он қабр Марями Маҷдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр

⁶²Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯхонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта

⁶³ба ӯ гуфтанд: «Таксир, ба хоџири мо омад, ки он фиребгар ханӯз дар қайди хаџт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад. ⁶⁴Бинобар ин фармон диҳед, ки қабри Ҷро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада часадашро дузданду ба халқ овоза паҳн кунанд, ки Ҷ аз байни мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дида бадтар мешавад». ⁶⁵Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбонро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабрро ниғаҳбонӣ кунед».

⁶⁶Инак, онҳо рафта, санги дари қабрро мӯҳр карданду барои ниғаҳбонии он посбонро гузоштанд.

Аз нав зинда шудани Исо

28 Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ханӯз набаромада, Маряи Магдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. ²Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, чунки фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, санги дари қабрро як тараф ғелонда, бар болояш нишаст. ³Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф сап-сафед. ⁴Посбонон аз тарси ӯ дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз кашиданд.

⁵Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб меҳкӯбшударо чувстучӯ карда истодаед. ⁶Лекин Ҷ дар ин ҷо нест. Чунон ки Ҷ гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада ҷоеро, ки Ҷ гузошта шуда буд, бубинед. ⁷Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигӯед, ки Исо аз байни мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо Ҷро дар он ҷо хоҳанд дид. Ана ин буд хабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам».

⁸Пас, он занон бо тарс, вале шодикунон саросема аз назди қабр сӯи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

⁹Банохост Исо бо онҳо вохӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздик омаданду сачда кардани шуда аз пойҳояш дошта гирифтанд. ¹⁰Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Чалил раванд ва Ёро дар он чо хоҳанд дид.

Хабари посбонон

¹¹Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят карданд. ¹²Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат кардан бо пирони қавм вохӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода ¹³гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданатон истифода бурда, часади Ёро дуздида рафтанд. ¹⁴Агар ин хабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ӯ гапамонро маъқул мекунонем».

¹⁵Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яҳудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зохиршавии Исо

¹⁶Инак, он ёздаҳ шогирд ба Чалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. ¹⁷Онҳо Ёро дидан замон ба ӯ сачда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. ¹⁸Исо ба шогирдонаш наздик шуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар заминро осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. ¹⁹Пас, равед ва ҳамаи халқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ²⁰ва иҷро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд диҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо меонам».